

குலோத்துங்கன்

உண்
சீமைப்பேர்
உரு

வீண் சமைப்போர் வருக

குலோத்துங்கன்

 <p>பாரதி பதிப்பகம்</p>	<p>பாரதி பதிப்பகம் 108, உஸ்மான் சாலை, தியாகராய நகர், சென்னை - 17. தபால் பெட்டி எண்: 4984, போன்: 4340205</p>
---	--

□ VINNSAMAIPPORE VARUGA □ POEMS By: KULOTHUNGAN
(Dr.V.C.KULANDAISAMY) □ First Edition: December 1984 □ Second
Edition: June 1996 □ © Dr.K.SOUNDARA VALLI □ Price: Rs. 18.00 □ Tittle
Drawings: Artist KANNAN □ Wrapper Designe By: ARAS □ Published By:
BHARATHI PATHIPPAGAM, 108, USMAN ROAD, T.NAGAR, MADRAS -17.
Phone: 434 02 05 □ Printed at: Mani Offsèt Press, Madras -5. □

அணர்ந்துரை

நண்பர், கவிஞர் குலோத்துங்கனின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பாக இந்நூல் மலர்கிறது. இந்த மூன்று தொகுப்புகளையும் ஒருமுறை சேர்த்துப் பார்க்கும் பொழுது ஓர் உண்மை கற்பார் உள்ளத்தில் தோன்றாமல் இராது. அந்த உண்மை என்பது கவிஞர் குலோத்துங்கனின் வளர்ச்சியே யாகும். ஆங்கிலக் கவிஞர் வேர்ட்ஸ்வொர்த் எழுதிய ப்ரிலூட் (Prelude) என்ற கவிதையை ஆய்ந்த திறனாய்வாளர், அக் கவிஞரின் வளர்ச்சியை அது தெளிவாகக் காட்டுகிறது என்பர். கம்பனுடைய பால காண்டத்தையும், யுத்த காண்டத்தையும் கற்பார் இவற்றிடையே காணப்படும் வேறுபாட்டைக் கவனியாமல் இருக்க முடியாது. மனிதன் வயது ஏற, ஏற அனுபவத்தில் முதிர்கின்றான். அந்த அனுபவம் அவனுடைய புறமனத்தில், அகமனத்தில், எண்ணத்தில், சிந்தனையில் தாக்கம் செய்யாமல் இருக்க முடியாது.

சிறந்த பொறியியல் விஞ்ஞானியும் தீர்ந்த சிந்தனையாளருமாகிய குலோத்துங்கனைப் பொறுத்தமட்டில் மேலே கூறிய தத்துவம் முழுமையும் உண்மையாகும்.

இன்பத் தமிழ் அலவோ - எம

தெண்ணப் பெருவெளிதன்னில் ஒளிர்நிலா
அன்புக் கடல் அடடா - தேறல்

ஆறாய்ப் பெருகிக் கரைபுரள் காட்சி காண்.
மன்பதைத் தோழர்களே - ஓடி

வாரீர் - தெவிட்டாது வாரிப் பெருகுவோம்*

*வளர்க தமிழ்: குலோத்துங்கன்: பாரதி பதிப்பகம், பக்.32.

1947ல் எழுதப் பெற்ற இக் கவிதையில் கவிஞர் தமிழ் இலக்கியக் கடலில் புகுந்து கண்ட புதிய சுவையைப் பிறரும் பெறவேண்டும் என்ற ஆவலைக் காண்கிறோம். 1953ல் எழுதிய 'நாளும் வருமோ' என்ற கவிதையில் ஒருவகை அங்கலாய்ப்பு வெளிப்படக் காண்கிறோம்.

'சங்கம் கூட்டி உண்மை ஆய்ந்த
 தமிழர் வாழ்வின் தகைமை இடையில்
 மங்கநேர்ந்த கொடுமை எண்ணி
 வாடும் நெஞ்சே! வளமும் கலையும்
 பொங்க மீண்டும் தமிழர் பண்டைப்
 புகழின் மிஞ்சி முதன்மை யாங்கும்
 தங்க வாழ்வர் என்ற செய்தி
 தரணி பேசும் நாளும் வருமோ?

★ ★ ★ ★

..... எங்கள்

அன்னை அமுதத் தமிழின் செல்வம்
 அவனி விழையும் நாளும் வருமோ*

தாம் சுவைத்த தமிழ்ச் சுவையைத் தமிழர் அல்லால் பிறரும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். இங்கே யும் தமிழரின் பண்டைப் புகழ் உலகிடைப் பரவ வேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பைக் காண்கிறோம்.

கவிஞரின் உள்ளம் விரிவதை இந்த இடைக்காலத்தில் காண முடிகிறது. விஞ்ஞானியாதலின் உணர்ச்சியுடன் நின்று விடாமல் இப்புகழ் ஏன் பிற நாட்டாரால் பேசப்படவில்லை என்ற ஆராய்ச்சியும் அவர் மனத்தில் தோன்றத்தான் செய்கிறது. அந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக உலகத்தையும் நம்மையும் கவிஞர் கூர்ந்து நோக்குகிறார். பிற நாட்டார் தம் பழமையைப்

* வளர்க தமிழ்: பக்.36

படியாக்கி, புதுமையில் முன்னேற முயலும் முயற்சியை உலகம் சுற்றும் இக் கவிஞர் காண்கிறார். குறை எங்கே என்ற வினாவைத் தம்முள் எழுப்பிக் கொள்கிறார். ஆம்! இத் தமிழர், அவர்கள் போலப் பழமையைப் படியாக்கி மேலே செல்லாமல், அப்பழமையின் பெருமையையே திரும்பத் திரும்பப் பேசுவதில் இன்பங் காண்பதைக் காணுங் கவிஞருக்குத் துயரம் பெருகுகிறது. அந்தத் துயரம் பற்பல பாடல்களில் பொங்கி வருகிறது.

செந்தமிழ்த்தாய் நின்வளங்கள் சிறந்தவேனும்,
தேவை இனும் கோடி உள; அவற்றுள் ஏதும்
எந்தமிழால் தீராதோ? என்னும் நெஞ்ச
ஏக்கத்தால் எழுதுகிறேன்

★ ★ ★ ★ ★

..... ஆனால் இன்னும்
முன் செல்ல வழிகாணும் முனைப்பில்லாது
மூவந்தேர் பழம் பெருமை முழங்குவோரை,
என்சொல்ல; அவர் திருந்த என்ன செய்ய:*

இப்பாடல் 1979-இல் வந்தது. ஆனால் 1984-இலும் தமிழன் இந்த நிலையில் இருப்பதைக் காணும் கவிஞருக்கு, துயரம் மறைந்து ஓரளவு சினமும் மூள்கிறது. அதன் பயனாக இந்த மூன்றாவது தொகுப்பில் 'அரை நொடியும் பொற் காலம் ஆகக் கூடும்' என்ற கவிதையில் இச்சினத்தின் ஒரு கூறைக் காண முடிகிறது.

..... வாழ்வில்

தலைமுறைகள் மூத்ததொரு தகுதி அன்று;
முன்பிறந்தோம்; மன்பதையில் முதல்யாம் என்னும்,
மூடர்களே! முதுமை என்ன முயன்றாபெற்றீர்,'

எனக் கேட்கிறார். அடுத்து 'நந்தமிழின் பெருமை எது'

* வாயில் திறக்கட்டும்: பாரதி பதிப்பகம், பக்.28-29

என்ற கவிதையில் இச்சினம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் தோன்றிய
வினாக்களுடன் வெளிப்படுகிறது.

'செந்தமிழின் பெருமை எனச் செவிகள் கைப்பத்
தினந்தோறும் பேசுகிறீர், ஒரு சொல் கேளீர்:
நந்தமிழின் பெருமை எது?: ஆங்கிலம் போல்
ஞாலத்தின் பொது மொழியா; உலகமன்றில்
அமர்வுடைப ஆட்சிமொழிக் குழுவில் ஒன்றா?

★ ★ ★ ★ ★

எதை நம்பிப் பேசுகிறீர், தமிழர் தம்மோர்
ஏற்றத்தின் ஊற்றறியீர் ஆய்வில்லாது
கதை சொல்லி என்ன பயன்?

★ ★ ★ ★ ★

மூலையிலோர் கொடிஏற்றி, அண்ணன் தம்பி
முறைமையினர் தமைக்கூட்டி முன்னர் வைத்துக்
காலையிலும், மாலையிலும் தமிழர் வாழ்ந்த
கதைபேசி இன்றுவரை கண்ட தென்ன?

ஆங்கிலமும் நன்குஅறியீர்; செம்மை சான்ற
அயல்மொழிகள் கற்பதிலும் ஆர்வம் காணீர்,
தீங்கிழைக்கும் வடமொழி என்று எதிர்ப்பீர், பேசும்
செழுந்தமிழின் முழுமையையும் தெரிந்தீர் இல்லை

இதுவரை கண்டவற்றிலிருந்தே குலோத்துங்கன் என்ற
கவிஞர் வானூற ஓங்கி வளர்ந்து வருவதைக் காண முடிகிறது.
இப்பொழுது வெளிவரும் இக் கவிதைத் தொகுப்பு பல்
வேறு கருத்துக்களைக் கொண்டு மிளிர்கிறது. ஒரு கவிஞன்
எத்துணை தீர்க்க தரிசனம் உடையவன் எனினும் அவன்
காலத்தின் தாக்கத்திலிருந்து தப்ப முடியாது என்பது திறனாய்
வாளர் கூற்று. இன்றைய நம் நாட்டின் நிலை இக் கவிஞரைத்
தாக்குகிறது. ஒட்டுரிமை என்ற பெயரில் நாம் தேர்ந்தெடுக்

கும் மக்கள் யார்? அவர்கட்குக் குறிக்கோள் என்று ஏதாவது
உண்டா? இதோ கவிஞர் பேசுகிறார்:

இருப்பதைப் பகுப்பதல்லால்
இயற்றுதல் இயலார் கையில்
பொறுப்பெலாம் தந்த நாட்டில்
புல்கூட முளைப்ப தஞ்சும்

ஆக்குவ தறியார்; ஆற்றார்
அற்பமே பெரிதாய்ப் பேசிப்
போக்குவர் பொழுதை; நாளும்
போர்ப்பறை கொட்டி வாழ்வார்

(நாம் வாழவேண்டும்)

இன்று இந்நாட்டில் செயல் திறமை இல்லாத வாய்
வீரர்களே நிறைந்துள்ளனர். அவர்கள் வாயும் (பேச்சும்)
மையும் (எழுத்தும்) மக்களை ஏமாற்றப் பயன்படுகிறது.
மக்கட்காகக் கண்ணீர் வடிப்பதாகக் கூறும் அவர்களைக்
கவிஞர் 'ஈரமற்ற தண்ணீரின் ஊற்றுக்கள்' என்று கூறுகிறார்.
தண்ணீரின் உயிர்நாடி ஈரம். அது இல்லாத தண்ணீர் கானல்நீர்
அல்லவா? இன்றைய அரசியல்வாதிகள் வடிக்கும் கண்ணீர்
'ஈரமற்ற தண்ணீர்.'

தமிழ் மொழியைத் தாங்களே வளர்ப்பதாகக் கூறித்
திரிவோரை நோக்கிக் கவிஞர் இதோ பேசுகிறார்.

ஒளியற்ற வெப்பத்தின் உருவம் நீவிர்;
உம்பணியால் தமிழ் என்றும் உயர்வதில்லை;
வளியுண்டு; இடியுண்டு; மழை இல்லாத
வானம் நீர்; தமிழ் உம்மால் வளர்வதில்லை

இமயம்முதல் குமரிவரை பரவி நிற்கும்
இந்தியத்தின் வாழ்வியலில், இலக்கியத்தில்
சமயமெனும் சிந்தனையில், தத்துவத்தில்
தமிழ்மொழியின் பங்குண்டு; சாற்ற வேண்டும்;

இந்தியத்தின் பண்பாட்டின் விழிகள் என்ப
இந்தமிழும் வடமொழியும் என்னும் உண்மை
விந்தியத்தின் வடக்கேயும், கடல்கள் தாண்டி
வெளியுலகின் மன்றத்தும் விளக்க வேண்டும்

இந்நாட்டின் அவல நிலைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக,
கற்ற அறிஞர்கள் கூடும் மாநாடு ஒன்றுக்குத் தாம் சென்ற
அனுபவத்தைக் கூறுகிறார். 'புதிய பாதை' என்ற தலைப்பில்
தொல்காப்பியர் கூறும் 'அங்கதம்' (Satire) என்பதற்கு முழு
இலக்கியமாக ஒரு கவிதை படைக்கிறார்.

மாநாடு சென்றிருந்தேன்; இருவர் தூக்க
மாளாத மாலைகளும், குனியக் கூன
நாணாத பிறவிகளும், எண்சாண் மெய்யும்
நடுங்குவதும் ஒடுங்குவதும் நடப்பா னோரும்
வாய்திறந்தால் வரம்பிறந்து துதிப்பதே ஒன்றே
வாழ்வதற்கு வழியென்னும் மரபி னோரும்

★ ★ ★ ★ ★

கருத்தரங்கு நடத்துவது கண்டேன்; ஐயோ!
கண்கூசும் அவலம்; இது அறிஞர் கட்டுப்
பொருத்தமிலா நடைமுறை.....

கவிஞர்கள் என்றால் உயர்வு நவீர்சி அணி இல்லாமல்
இருப்பதில்லை. அதிலும் மரபுக் கவிதை பாடுவோருக்கு
வழங்கப் பெற்ற உரிமைச் சாசனம் உயர்வு நவீர்சி: தமிழ்க்
கவிஞர்கட்கு அது இன்றியமையா இரத்த ஓட்டம். குலோத்
துங்கன் என்ற தமிழ்க் கவிஞர் இவ்வகையில் புதுமை
படைக்கின்றார். உயர்வு நவீர்சி இல்லாமல் உள்ளதை
உள்ளவாறு கூறிவிடுகிறார். இவ்வாறு செய்வதால் கற்பார்
உணர்ச்சியைத் தூண்ட முடியாது; எனவே தான் உயர்வு
நவீர்சி அணி தேவையெனத் திறனாய்வாளரும் நம்புகின்ற
னர். புதுமை படைக்கும் குலோத்துங்கன் உள்ளதை அப்ப

டியே கூறி, அதே சமயத்தில் கற்பார் உணர்ச்சியையும் சிறந்த முறையில் தூண்டிவிடுகிறார்.

இதன் இரகசியம் என்ன என்பதைச் சற்றுக் காண்டல் வேண்டும். அன்றாடம் வழங்கும் சொற்களையே பயன்படுத்தி, உயர்வு நவீர்சி இல்லாமல் மரபுக் கவிதையே பாடி, ஒரு கவிஞன் முழு வெற்றி அடைகிறான் என்றால் இதனுள் இருக்கும் இரகசியம் என்ன? தலையாய கவிஞர்களிடம் மட்டுமே காணப்பெறக் கூடிய 'கவடு இல்லாத வாய்மை' (Sincerity) தான் காரணம் என்பதைக் கற்போர் அறிய முடியும், கவிஞர் குலோத்துங்கள் பயன்படுத்தும் சொற்கள், பேச்சு வழக்குச் சொற்கள்; பேசும் பொருள் அன்றாடம் நாம் காணும் நிகழ்ச்சிகள்; இவை இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட கபடலா வாய்மையால் நம்மை உலுக்கி விடுகிறார்.

மிக அமைதியான முறையில் சில கருத்துக்களைப் போகிற போக்கில் உதிர்த்து விட்டுப் போகிறார். கவிதையைப் படித்து முடித்து, சில நேரங் கழித்துத்தான் அதிர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

கடலையும், மலையையும், விண்மீன்களையும் பார்த்து இக் கவிஞர்,—

கண் இமைக்கும் மீன் இனமே, ஓடும் போன்று
கார் முகிலில் தவழ் நிலவே, காலமெல்லாம்
பண் இசைக்கும் எம் கவிஞர் உம்மைப் போற்றிப்
பாடாத பனுவல் இலை, எனினும் நீவிர்

வாழ்ந்த கதை ஏதுமிலை; முயன்று வென்று
வளர்ந்த கதை ஏதுமிலை; புதுமை காணச்
சூழ்ந்த கதை ஏதுமிலை 'உள்ளோம். நாளும்
தொடர்கின்றோம்' என்பதலால் சொல்வதென்ன

என்று கேட்கிறார். தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, மரபு வழிப் பட்டே இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. சங்க காலம் தொடங்கி இன்றளவும் கடல், விண்மீன்கள், நிலவு என்பவற்

றைப் பாடாத தமிழ்க் கவிஞரே இல்லை என்று கூறலாம்.
ஆனால் இம்மூன்றையும் பார்த்து நீங்கள்,

தோன்றிய நாள் முதலாக இன்று மட்டும்
துறை எதிலும் வளர்ந்த கதை சொல்வதுண்டோ?
வாழ்ந்த கதை, ஏதுமிலை: முயன்று வென்று
வளர்ந்த கதை ஏதுமிலை

என்று கவிஞர் கூறுகையில் அவருடைய அகமன ஆழத்தில்
புதைந்து கிடக்கும் ஆதங்கம் வெளிப்படுகிறது. இக் கவிஞர்
இயற்கையை ரசிப்பது கூட அதன் ஓயாத மாற்றங் கருதியே
போலும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. 'மாறுதலே
உயிர்ப்பு, மாறாத நிலைப்பு, வளர்ச்சியை இழந்த பிண
நிலை' என்ற உயிர்த் தத்துவத்தை இக்கவிஞர் உலகுக்கு
எடுத்து ஓத விரும்புகிறார். இதற்கு அடுத்த பாடல் அவர்
மனத்தில் தோன்றும் எதிர்பார்ப்பு எத்தகையது என்பதைத்
தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

மாறுவதும் எங்கள் இனம்; நிமிடந்தோறும்
வளர்வதுவும் எங்கள் இனம்; படி ஒவ்வொன்றாய்
ஏறுவதும் எங்கள் இனம்; எம்மைப்பாட
எவருள்ளார்? காவியம் யாம் கவியும் யாமே

★ ★ ★ ★ ★

மாறாத பொருளெதுவும் வளர்வ தில்லை:
வையத்தின் விதியிதற்கு மாற்ற மில்லை:
தேறாத புலவர்களும், வளர்ச்சிப் பாதை
தெளியாத தலைவர்களும், தெரிந்த உண்மை

கூறாத அறிஞர்களும், ஆய்வுப் பார்வை
கொள்ளாத பண்பாடும், குடிமை செய்ய
வாராத செல்வர்களும் கொண்ட நாடு
வளராது; வளர்கின்ற வழிகா ணாது:

சங்கப் பாடலில் திளைத்துப் பயின்றவர், தமிழ்க் கலையும் பெருமையும் அங்கேதான் உள்ளது என்று 1947ல் கூறிய அதே கவிஞர் 1981இலும் 1984இலும், 'மாறுவதும் எங்கள் இனம்; நிமிடந்தோறும் வளர்வதுவும் எங்கள் இனம்' என்று பாடுகிறார்.

குலோத்துங்கன் என்ற தமிழ்க் கவிஞரைக் குழந்தைசாமி என்ற உலகஞ் சுற்றும் பொறியியல் விஞ்ஞானி ஊட்டந்தந்து வளர்க்கிறார். அதன் பயனாகக் கவிஞரின் பார்வை அகலப் பார்வையாக (Broad Vision) மன வீச்சு (Mental Sweep) உலகந் தழுவியதாக வளர்கிறது. அதே கொஞ்சு தமிழ்தான்; மரபு பிறழாத கவிதைதான். ஆனால் என்ன வேற்றுமை? தான், தன் மொழி, தன் நாகரிகம், தன் பண்பாடு என்பதில் தொடங்கிய கவிஞரின் பார்வை உலகந்தழுவியதாக மாறுகிறது. தன்நாடும் மொழியும் தழைக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்ட கவிஞர், காட்சி விரிவடைந்தவுடன் தான் என்று தனியே ஒன்று இல்லை என்பதையும் உலகம் முழுவதும் விரிந்து நிற்பது தான் தான் என்றும் காணுகிறது.

தரையொடும், மலையொடும், தண்புனல் கடலொடும் வரைகடந்து எழும் விரி வானொடும்

★ ★ ★ ★ ★

..... என் உயிர்

தனியொரு உடம்பைச் சார்ந்தது அன்று, தான் நனிசிறந்து உயர்ந்து, ஞாலம் முழுமையும் பரவி நிற்பது; பரப்பின் தாக்கமும் விரவி நிற்பது. விண்ணின் வெளியின் தாரகைக் கூட்டமும் தண்மதி, பொழுதும் எம் ஊரவர்; தூரத்து உறவினர் ஆவர்

சங்கப் புலவன், 'யாவரும் கேளிர்' என்ற உயர்திணை யால் மக்கட் கூட்டத்தை மட்டுமே கருதினான். வளர்ச்சி

யடைந்த விஞ்ஞானக் கவிஞன் தாரகைக் கூட்டம், தண்மதி, பொழுது என்பவற்றுடனும் உறவு கொள்கிறான்.

இத்தகைய எண்ண வீச்சு இக்கவிஞரிடம் 1969-இலேயே முகிழ்த்து விட்டதை 'நான் ஒருவனே போதும்'* என்ற கவிதையின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

என்ன வரம்வேண்டும் என்றென்னை முன்னழைத்துச்
சொன்ன மொழிகேட்டேன், தொழுதிட்டேன்:
எந்நாளும்

சின்ன வரங்கேட்கத் தெரியாத என்றெஞ்சின்
பன்னெடுநா ளாசை பகர்கின்றேன்: பார்வணங்கும்

இறைவனே நிற்படைப்பில் இருக்கின்ற எண்ணிறந்த
குறையெலாம் நீக்கிக் குவலயத்தை யான் விழையும்
வடிவி லமைக்கின்ற வாய்ப்பெனக்குத் தாராய்: ஓர்

★ ★ ★ ★ ★

..... மெய்ப்

பொருளொன்று தேடும் புனிதப் பணியிதற்குக்
கூட்டமெதற்கு: கொடி பிடித்துப்பின் தொடர்வோர்
ஆட்டமேன் வேண்டும்

கவிஞர் வளர்ச்சியின் முடி மணியான பகுதி இதுவே யாகும். சங்கப் பாடலில் திளைத்த தமிழன் அப்பாடல்களின் சாறாக உள்ள 'யாதும் ஊரே' என்ற கருத்தில் தோய்கிறான். 'மானுடர் எம் இனத்தர் மண் எலாம் எமது தேயம்'** என்று வளர்ந்த இக்கவிஞர் இறுதியாக மானுடத்தின் பெருமையை உணர்ந்து பேசுகிறார்.

'மானுடத்தின், முன்னேற்றம் எனை ஆளும் முழுமை கண்டேன்'

* வாயில் திறக்கட்டும் : பக்கம் 32.

** வாயில் திறக்கட்டும் : பக்கம் 55.

வளர்ச்சி தொடர்கிறது. 'சின்ன வரங்கள் கேட்கத் தெரியாத' நெஞ்சை உடைய இக்கவிஞர் 'இறைவனே! நிற்படைப்பின் குறையெலாம் நீக்கும்' ஆற்றல் தா என வேண்டுகிறார்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடன்,

'ஆறுகொள் சடிலத்தானும் அயனும் என்று இவர்கள் ஆதி வேறுள குழுவை எல்லாம் மானுடம் வென்றது,

(நட்புக்-19)

என்று பாடினான். அவனுக்குப் பிறகு தமிழ்க் கவிஞரில் எவரும் மானுடத்தின் உயர்வை அவ்வளவாகப் பாடவில்லை. இத்தமிழ் மொழியில் தோன்றிய மற்றோர் கவிஞர் 1984-இல் மானுடத்தின் சிறப்பை விரிவாகவே கூறுகிறார். மானுடம் என்பது யாது? மனித உடம்பையுடையவர் அனைவரும் மானுடர் அல்லர் என வள்ளுவனும் கூறி விட்டு மேலும், இப் பண்புகள் இவ்வழி மானுடர் மரப்பாவை ஆகி விடுவர் எனவும் கூறிப்போனான். ஆனால் நம் காலக் கவிஞர் அற்புதமான ஓர் இலக்கணம் வகுக்கின்றார். இக்கவிஞர், 'சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்தது. மனிதம்' என்று கூறும்பொழுது மானுடத்திற்கு இத்தகைய ஓர் அற்புத இலக்கணம் இதுவரை யாரும் வகுத்ததில்லை, என உணர்கிறோம். சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்தமையினால் தான் மானுடம் வென்றது என்று இராமனைக் கம்பன் கூறுகிறான். அதற்கு விரிவுரை வகுப்பது போலக் கவிஞர் குலோத்துங்கன் இதோ பாடுகிறார்.

வயிற்றினில் மானுடம் வாழுவதில்லை
வயிற்றை மறந்தும் வாழ்வுஒன்று இல்லை
செயல்திறம் தவிர்ந்த சிந்தனை இல்லை
சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்தது மனிதம்

உளவலி அல்லது ஒருவலி இல்லை
ஊனுடல் கடந்தும் உளவலி இல்லை

அளவிடற்கு அரியதோர் அற்புதம் மனிதம்
அளப்பதும் ஆய்வதும் அறிவதும் மனிதம்

கடவுளும் தேவரும் யாம் எனும் சொல்லில்
கற்பனை, மடமை, பின் கர்வம் ஒன்றில்லை
திடமுடன் குவிந்த சிந்தையும், செயலில்
திறமும் சேர்ந்தால் தெய்வமும் ஆவோம்

இக் கவிதையின் எண்ண வீச்சு எண்ணி எண்ணி
இன்புறத் தக்கது. 'சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்த மனிதம்'
யார்? கடவுள், தேவர் என்பது இத்தகைய மனிதத்திற்குப்
'பரியாயச் சொற்கள்' (Synonyms) என்றால் அதில் தவறு என்ன
உளது? இதே கருத்தை வேறுவகையில் இந்நூலின் முதற்
பாடலில் வெளியிடுகிறார்.

'தத்துவம் செய்வது என்ன?
சாத்திரம் படைப்பது என்ன?
வித்தகம் தருவது என்ன?
வினை செயா வீணர் கையில்.'

இப்பாடலின் முதன் மூன்று வரிகள் சிந்தையின் தொழில்
கள். நான்காவது வரியில் 'வினை செயா' என்ற சொல்லில்
தோளைக் கூறுகிறார். ஆம் 'சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்தது
மனிதம்' என்பதை விரிவுரை செய்யும் பகுதிதான்
இப்பாடல்.

மானுடத்தின் சிறப்பையும் ஒருமைப்பாட்டையும்
அறிந்துவிட்ட கவிஞனுக்கு, பிளவு, பகை, வேறுபாடு
என்பவை பொருள் விளங்காச் சொற்களாகும். இச் சொற்
களையே இற்றை நாள் மக்களும், அரசியல்வாதிகளும்,
தாரகமந்திரமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். ஆனால்
பகையை, பிளவை நேரிடையாகக் கூறின் மக்களைத்
தம்பால் இழுக்க வியலாது எனக் கவிஞர் கருதுகிறார்.
எனவே தம் மனத்துள் இருக்கும் இக் கொடுமை பற்றிய
கருத்தை வெளிப்படுத்த, சமயம், மொழி என்ற சொற்களைப்

பயன்படுத்துகின்றார். இத்தகையவர்களை நினைக்கும் போதே கவிஞர் தம்மை மறந்து பாதகர்கள், காலனினும் கொடியவர்கள் என்று கூறுகிறார்.

'மதம் எதற்கு? மொழி எதற்கு? நாடுதான் ஏன்? மானுடர் தம் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்க உதவுவதற்கு நாம் படைத்தோம்! அவையே நம்முள் உட்பகையை வளர்ப்பதெனின் ஒழிதல் நன்று

பால் அருந்தும் குழந்தையையும் பிரித்துப் பேசும் பாதகத்தை மதப்பற்று, மொழிப்பற்று என்போர் காலனினும் கொடியர்: அவர் இருக்கும் பக்கம் கண்திறந்து பார்ப்பதற்கும் கூசுகின்றேன்

படைத்தவனை அவன் படைத்த கருவியின் முன் பலி இடுவோர் மானுடத்தின் பகைவர் அன்றோ? உடைத்தென்பது எதுவெனினும் மனித சாதி உயிர் தந்து பெற ஒன்றும் உயர்ந்த தில்லை.

'படைத்தவனை அவன் படைத்த கருவியின்முன் பலியிடுவோர் மானுடத்தின் பகைவர்' என்ற வரி நீண்ட காலம் சிந்திப்பதற்குரியது.

இக் கவிஞரின் புலமை நயத்துக்கு நூலுள் எத்தனையோ சான்றுகள் காட்டலாமெனினும் இறுதியாக ஒன்றைக் கூறி அமைதல் சாலும்.

'மலரினும் மெல்லிது காமம்:சிலர் அதன் செவ்வி தலைப்படுவார்'

என்பது வள்ளுவம். இக்குறளின் மனவியல் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டு இதுவரை உரை கூறினார் யாரும் இலர். பரிமேலழகரையும் ஆழம் பார்த்த குறள் இது. கவிஞர் குலோத்துங்கன் மற்றோர் கவிதையில் வள்ளுவனின் மேலே காட்டிய கவிதைக்குப் பொருள் விரிக்கின்றார். இந்நூலின்

இறுதிப் பாடலாக அமைந்துள்ளது அப்பாடல். 'கைகள் தொடாது' என்று தொடங்கும் அப்பாடலின் இறுதிப் பகுதியே அப்பொருள் விளக்கம் தரும் பகுதியாகும்.

'நெஞ்சினில் அரும்பி நினைவில் வளர்ந்து
நெருக்கம் மலருமடா - உறவின்
நிறைவுகள் கனியுமடா
கொஞ்சுதல், தழுவுதல், குலவுதல்' உடல்கள்
கூடாது இயலுமடா - ஈருளம்
குவிவதும் கலவியடா'

மெள்ள அமைதியாக இருத்து அசைபோட்டுப் பார்த்தால் இப்பாடலின் கருத்தாமும் என்ன என்பதை உணரமுடியும்.

1947-இல் முகிழ்த்த குலோத்துங்கன் என்ற கவிஞர், 1984-இல் வானூற ஓங்கி வளர்ந்ததுடன் உலகம் தழுவிய எண்ண வீச்சுடனும் நீண்டு அகன்ற பார்வையுடனும் வளர்ந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து இக்கவிஞர் பன்னூறு கவிதைகள் இயற்றுவதன் மூலம் இந்நாட்டிற்கும், மானுட சாதிக்கும் பெரும்பயன் விளைப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை. அது நடைபெற இறைவன் திருவருள் புரிய வேண்டுகிறேன்.

சென்னை
1.12.1984

அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

என்னுரை

'விண் சமைப்போர் வருக' எனது கவிதைகளின் மூன்றாவது தொகுப்பு. பெரும்பாலும் 1983, 1984 காலப் பகுதிகளில் எழுதப் பெற்றவை, அவற்றுள் சில, தாமரை, கலைக்கதிர் போன்ற இதழ்களில் வெளிவந்தவை.

கவிதையின் உருவம் தமிழ் மரபோடு ஒன்றியது; உயிர் காலமனைத்தும் கவிதைப் பொருளான காதலிலிருந்து, இருபதாம் நூற்றாண்டின் இன்றைய பிரச்சினையான ஈழத்தின் அவலக்குரல் வரை, பல தலைப்புகளைத் தழுவி நிற்பது, கவிதைகளின் கருப்பொருள்கள் பல தரத்தவை: பல நிறத்தவை.

மனிதனினும் உயர்ந்த ஒரு பிறவியை இன்றுவரை வையகம் கண்டதில்லை. தேவனாவதும் அவனே: தெய்வமாகப் பிறந்தவனும் அவனே. வேதங்களிலிருந்து, விண் வெளி அறிவியல்வரை அவனது படைப்பின் வண்ணங்கள் பல: தரமும் பல: தகுதியும் பல.

'நட்டோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்ணும்' நாகரிகமும் அவன் படைப்பு: நண்பனாக நடித்து நஞ்சு ஊட்டும் கயமையும் அவன் பழக்கம். மேருவைத் தொட எழுபவனும் அவனே: வீதியிற்கிடந்து, சகதியிற் புரளும் விருப்புடையவனும் அவனே. வள்ளுவர் வழிநின்று, அவனது "குணம் நாடிக் குற்றமும்," நாடும் பொழுது, குறையையும், நிறையையும் பட்டியல் இடும்பொழுது நிறைமிகுகிறது. எனவே தான், குறைகள் ஆயிரம் இருப்பினும் மானிடம் நிதமும் வளர்கிறது. அந்த வளர்ச்சியே காவியமாகும் தகுதியுடையது. இத் தொகுப்பில் அது சில கவிதைகளின் கருப்பொருளாக

இடம் பெற்றிருக்கிறது. மனிதனின் வெற்றிகள் அனைத்தும் அவனது ஆசைகளின், முயற்சிகளின் சங்கமத்தில் உருவானவை. சிந்தையும், தோளும் சேர்ந்து பிறந்தவை. பல கவிதைகள், மனித முயற்சிக்குச் சூடிய மாலைகள்.

தமிழ் நிலம்; தமிழ்மொழி பற்றிய சில எண்ணங்கள், கவிதை வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன. எண்ணங்கள் என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுவன, பெரும்பாலும் ஏக்கங்களே; அவை பெருமூச்சின் பேச்சுகள். இறக்கி வைக்கப்பட்ட இதயச் சுமைகள்.

நாம் வளர்பவரைத் தடுக்கிறோம்: வளர்ந்தாரைத் துதிக்கிறோம்: இரண்டுமே ஏற்புடையனவல்ல: ஏற்றமுடையனவுமல்ல. தமிழ் நாட்டில் வழக்குமர விளையாட்டு, வாழ்வியலாகக் காட்சி அளிக்கிறது. ஏற முயல்பவரை, நீரை வாரி இறைத்து, இறக்க முயல்பவர் ஏராளம். தரை மட்டத்தில் எல்லோரும் நிற்பதே நமது சமத்துவத்தின் தத்துவம்: சனநாயக நடைமுறை. 'இசையிலா யாக்கை பொறுத்த' நிலத்தில், 'வசையிலா வண்பயன்குன்றும்' என்பது வள்ளுவம். புகழ் மிக்கவர் வானத்திலிருந்து மழைபோல வருவதில்லை. அவர்கள் ஒரு சமுதாயத்தில் உருவாகிறார்கள். தரமும், தகுதியும், தலைமையும் சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டத்திலிருந்தும், ஒவ்வொரு துறையிலும் உருவாவதற்கான சூழ்நிலை உள்ள சமுதாயம்தான் உயரும். அந்தச் சூழ்நிலை தமிழகத்தில் வலுப்பெறவில்லை. சாதியை ஒழிப்பதாகச் சபதம் பூண்டோம். சாதி ஒழியவில்லை; சாதித்தீயில் தமிழினம் வேகிறது. அதன் வெம்மையில் தமிழின வளர்ச்சியின் தளிரும் மலரும் தீய்கின்றன. இந்த நெருப்பிற்கு விறகிட்டு நெய்யிட்டு வளர்ப்பவர், அதன் வெம்மையில் குளிர் காய்வோர்; சாதி ஒழிப்புப் போரும் நடத்துகிறார்கள். இந்த அவலம் பற்றிய கவலைகளும் சில கவிதைகளாக உருப் பெற்றுள்ளன.

தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இன்று இந்தியத் துணைக் கண்டத்தோடு அடங்கிவிடவில்லை. தமிழர் எனப்படுவோர் இன்று ஒரு தேசத்தின் குடிமக்கள் அல்லர். தமிழர் ஒரு மொழியினர்; ஆனால் பல நாட்டினர். எல்லா நாட்டிலும் சிறுபான்மையர். இன்றைய இன்னல்கள் பற்றிய துயரமும், எதிர்காலம் பற்றிய அச்சமும் பல இடங்களில் அவர்களை நீங்கா நிழல் போலத் தொடர்கின்றன. எதையோ இழந்து விட்டு, இழந்தது என்ன என்றும் தெரியாமல், எங்கே தேடுவது என்பதும் அறியாமல், யாரைக் கேட்பது என்றும் புரியாமல் கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழும் அனாதைக் குழந்தைபோல ஆங்காங்கு அல்லல்படுகிறது தமிழினம். ஈழ மண்ணில் நடைபெறும் கொடுமைகள் தமிழ் இனத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மிகப் பெரும் சோதனை. மனித சமுதாயத்தின் நாகரிகத்திற்கே ஏற்பட்டிருக்கும் களங்கம். காட்டுமிராண்டிக் காலக் கொடுமைகளையும் கடந்து விட்ட பழிச்செயல்கள். இழி செயல்கள் அங்கு ஏதோ ஒருநாள், யாரோ சிலரால் இழைக்கப்படுவன அல்ல: அவை தினமும் நடப்பன: திட்டமிட்டுச் செய்யப்படுவன. அரசே செய்வன. ஒரு பாவமும் அறியாத எண்ணற்ற இளைஞர், மகளிர், மற்றோர் கொலைக்குக் காரணமான இலங்கை அரசுகறைபட்ட கையோடு நிற்கிறது. இதைக் கண்டு சகிக்கும் உலக நாடுகள், கண்சாடை காட்டி அநுமதிக்கும் வல்லரசுகள், களங்கம் நிறைந்த மனச் சான்றோடு நிற்கின்றன. இலங்கைத் தமிழர்தம் இன்னல் பற்றிய குமுறல்கள் பல கவிதைகளாக இத் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

பெண்மை இயற்கையின் இணையில்லாத கூறுபாடு. அழகிற்கு வடிவம் தந்த அற்புதம். அன்பிற்கு இலக்கணம் வகுத்த படைப்பு. உயர்வை நாடும் உந்துதல்கட்கு ஊற்று. மண்ணையும் வானத்தையும் தொடும் பாலம். இசையின் ஈர்ப்பும், மலரின் மென்மையும், எஃகின் வலிமையும்,

கடவுட்தத்துவம் போன்ற புதிரும் ஒருங்கிணைந்து, உருவம் பெற்று, உயிர் பெற்ற ஒரு களஞ்சியம். வியப்பு, வேதனை, அழகு, பாசம் ஆகியன கவிதைப் பயிருக்குக் காலங்காலமாக அமைந்த கழனி. பல கவிதைகள் இத் தொகுப்பில் பெண்மையின் பாதத்திற்குப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பேராசிரியர் திரு.அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் இத் தொகுப்பிற்கு நீண்டதொரு அணிந்துரை அன்புடன் எழுதி உதவியிருக்கிறார். அவர் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வில் முன்னோடி. தெளிவான அணுகுமுறையுள்ளவர். சிறந்த சிந்தனையாளர். நெறியில் சைவர்: எனினும் நெற்றிக்கண் அஞ்சாதவர். அவரது அணிந்துரை எனது முயற்சிக்கு ஊக்கம் தரும் ஒன்று. அவரது அன்புக்கு நன்றியுடையேன்.

இத் தொகுப்பு அழகான பதிப்பாக வெளிவர வேண்டுமென்பதில் என்னினும் அதிக அக்கறை காட்டியவர் பாரதி பதிப்பக உரிமையாளர் திரு.பழ.சிதம்பரம். அவரது முயற்சியும், ஆர்வமும் பாராட்டுக்குரியன.

15.12.1984.

வா.செ.குழந்தைசாமி

சென்னை-600 025.

இதனூள்

1. விண்சமைப்போர் வருக 5
2. மேருவைத் தொடுவோம் 6
3. காவியம் நாம்; கவியும் நாமே 8
4. முயல்வாரைப் பணிவோம் 10
5. இமயந்தான் முடியுடைய தென்பதில்லை 11
6. என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க 13
7. வளர்ச்சி வாயில் 14
8. எம்பணி மானிடர் ஏற்றம் 15
9. பித்தனும் வேண்டும் 16
10. விழிப்பொன்று வேண்டும் 17
11. அடிப்படைகள் அசைந்ததில்லை 18
12. சிந்தையும் தோளும் 20
13. தூரத்து உறவினர் 21
14. மதமெதற்கு: மொழியெதற்கு 22
15. கல்லின் வலியது கண்ணீர் 23
16. அரைநொடியும் பொற்காலம் 24
17. வருக பொங்கலே; வாழிய! 25
18. நந்தமிழின் பெருமை எது 27
19. அறிவியல் உலகம் விரிகிறது 30
20. கலைவானில் வாணம் 31
21. நிதமுமா முழுநிலவு 33
22. நாம் வாழ வேண்டும் 35
23. பயனற்ற பனுவல்கள் 37
24. நம்மை வளர்த்தோம் 38
25. எத்தனை நாள் 40
26. வளர்வாரைத் தடுப்பதோ 42

27. நமது தேவை ✓	43
28. புதிய பாதை ✓	44
29. தீவே எரிவது தெரிகிறது ✓	45
30. மனிதம் எரிகிறது ✓	46
31. நாணம் கடந்த நாகரிகம் ✓	47
32. தம்மையே நம்பி...! ✓	49
33. ஈமப் பூமி ✓	50
34. மனத்திற்குள் ஒரு வானகம் ✓	53
35. மென்மை வலியது	55
36. விண்மதியின் காதல் ✓	56
37. எண்சாண் உடலத்தில்...! ✓	57
38. இன்ப உணர்வுகளால் இயலும் ✓	61
39. விழிகளுக்கும் நினைவுண்டு	63
40. நினைந்து, நினைந்து ✓	64
41. அனைத்தும் பெண்மை	65
42. போதையும் பொருந்தும் ✓	66
43. கைகள் தொடாது ✓	68

குலோத்துங்கன்

வீண் சமைப்போர் வருக

விண்சமைப்போர் வருக

விண்ணிலே உள்ளதெனும் மாளிகையை எண்ணி,
மேலேபார்த் திருப்பவரை வேண்டுவதொன் றில்லை;
மண்ணிலே தாமாக மாளிகையொன் றாக்க,
மனங்கொண்ட சிற்பிகளை வரவேற்க வந்தோம்:

பசிக்கின்ற உயிர்கண்டு பதைக்கின்ற நெஞ்சர் :
பகுத்துண்பர்: பலசெல்வம் படைத்துண்பர் வருக !
இசிக்கின்ற துயர்எதுவும் இல்லாத வையம்,
இந்நிலத்தில், இப்பிறப்பில் இயலுமென்பர் வருக !

வேடிக்கை மனிதரையாம் வேண்டுவதொன் றில்லை
வினையாளர், புத்துலக வேட்பாளர் வருக !
வாடிக்கை, நடைமுறைநம் மரபென்ப யாவும்
வளருவன: மாறுவன: மாற்றுபவர் வருக !

இருப்பதனைத் துய்ப்பதுபே ரின்பமல: மண்ணில்,
இல்லாத படைப்பதுவே இன்பம்எனும் வழியில்
விருப்புற்றார் வருக! நிதம் மேற்செல்லும் பயணம்
விழைகின்றார் வருக! இவண் விண்சமைப்போர் வருக !

மேருவைத் தொடுவோம்

சோவியத்தின் பகுதிகளில், அப்ரோப் பாவில்,
தொடும்வானப் பனிவரையின் திபெத்து நாட்டில்,
சாவிருக்கும் குளிர்ஆளும் சவேரி யாவில்,*
தாரணியின் குளிர்ப்பகுதி பலவி னின்றும்

பாரதத்தின் இளவெயிலின் அரவணைப்பில்
பனிக்காலம் கழிக்கவரும் பறவை**காள்: நீர்
ஊரனைத்தும் உமதானீர்: எங்கும் செல்லும்
உரிமையொடு வாழ்கின்றீர்: மனிதர் பேசும்

நுழைவுச்சீட்டறியாதீர்: சுங்கம், தீர்வை
நோய்த்தடுப்புச் சான்றறியீர்: சுமைகள் இல்லை:
வழிகின்ற இடமனைத்தும் வீடே: நும்மோர்
விடுதலையினை தரம்வியந்து, வியந்து நின்றேன்:

எழுகின்ற உயரத்தில் இமயம் தாண்டும்
ஏற்றத்தை வியக்கின்றேன்: நீண்ட பாதை
முழுவதுமே ஒருமுச்சில் பறக்கும் நும்மோர்
முயற்சியின்முன், முனைப்பின்முன்: முடிப ணிந்தேன்.

* சவேரியா—சைபீரியா

* * Migrating birds

மண்குடையும் புழுவோடும் வதிவோம்; பின்னர்
வானத்துத் தேவரினும் உயர்வோம் நாங்கள்:
பண்புடைமை எம்பெருமை: கயமை என்னும்
பழியுடைமை எம்சிறுமை: பகுத்துப் பார்க்கின்

மண்ணோடு பிணைந்தவர்யாம்: சுவர்கள் கட்டி
வரம்புகளை வளர்ப்பவர்யாம்: ஊர்தி யேறி
விண்ணோடும் வெளியோடும் இணைவேர மேனும்
வீதிகளின் சகதிக்கே மீளு வோம்யாம்.

காலியம்நாம்: கலியம் நாமே

கண்காணாத் தூரமெலாம் பரந்து நின்றாய்:
கடலேநீ வெள் அலைப்பொன் கரங்கள் நீட்டி
மண்மேனி தழுவுகிறாய்: மகிழ்வாய்: உந்தன்
மாட்சியினைப் பாடாத கவிஞர் இல்லை:

நேற்றிருந்தாய்: இன்றுள்ளாய்; நாளை யும்நீ
நிலைத்திருப்பாய்: என்றாலும் நீள்நி லத்தில்
தோற்றியநாள் முதலாக இன்று மட்டும்
துறைதிலும் வளர்ந்தகதை சொல்வ துண்டோ !

கண்ணிமைக்கும் மீனினைமே, ஓடம் போன்று
கார்முகிலில் தவழ்நிலவே, கால மெல்லாம்
பண்ணிசைக்கும் எம்கவிஞர், உம்மைப் போற்றிப்
பாடாத பனுவல்தலை: எனினும் நீவிர்

வாழ்ந்தகதை ஏதுமிலை: முயன்று வென்று
வளர்ந்தகதை ஏதுமிலை: புதுமை கண்ச்
சூழ்ந்தகதை ஏதுமிலை: “உள்ளோம், நானும்
தெஊடர்கின்றோம்” என்பதலால் சொல்வ தென்ன?

மாறுவதும் எங்களினம்: நிமிடந் தோறும்
வளர்வதுவும் எங்களினம்: படிஒவ் வென்றாய்
ஏறுவதும் எங்களினம்: எம்மைப் பாட
எவருள்ளார்: காவியம்யாம்: கவியும் யாமே.

‘ முயல்வாரைப் பணவோம்

காலமெலாம் தத்துவத்திற் கழிப்போர் தம்மைக்
காண்பதற்கும் நாணுகிறேன்: செயல்மு டங்கள்,
மூலமெலாம் ஆய்ந்தென்ன? அறுகம் புல்லும்
முளைப்பதற்கு வழிசெய்யார் முடிப்ப தென்ன?

கற்பனையின் திறமறிவோம்: சித்தாந் தங்கள்,
கனவுகளின் பங்கறிவோம்: எழுத்தின், பாட்டின்,
சொற்பெருக்கின் வலியறிவோம்: இவையனைத்தும்
தோள்வலியின் துணையின்றேல் “சுழிகள்” அன்றோ!

மலையென்னின் ஏறுபவர்: அடர்ந்த காட்டு
வழியென்னின் நடப்பவர்: பேர் ஆற்று வெள்ள
அலையென்னின் நீந்துபவர்: தடைகள் கண்டு
அயராதார் தத்துவத்திற் (கு) “ஆவி” சேர்ப்பார்.

செயல்வேண்டும்: வினைகோடி செய்யத் தூ ண்டும்
திறன் அமைந்த கலைவேண்டும்: புனித இன்பம்
முயல்வார்தம் தனிஉடமை: உறுதி யோடு
முன்னேறும் கால்களின்முன் முடிப ணிந்தோம்.

இமயந்தான் முடியுடைய தென்பதில்லை

ஏற்றபணி எதுவெனினும் முழுமை யாக
ஈடுபட்டுச் செயலாற்றும் இயல்பு கொண்டோம்:
தோற்றறியோம்: துணிவுள்ளோம்: பிறரை அண்டித்
துவண்டதிலை: பயன்நாடித் துதித்த தில்லை:

போற்றுவதும் தகுந்தவரைப் புகழ்வ தும்நம்
பொறுப்பென்னும் நெறியுடையோம்: புகன்ற சொற்கள்
மாற்றுவதை யறியாதேம்: மொழியும் நாடும்,
வளர்ப்பாரை வளர்ப்பதுவே வழியாய் நின்றோம்:

பெற்றநிலை பெரிதென்னும் பெருமி தத்தில்
பேசவிலை: எளியவர்எம் பெருமை எல்லாம்
குற்றமிலா வாழ்வுநெறி குறித்த தொன்று:
கூனாது குனியாது வாழ்ந்த தொன்று:

இமயந்தான் முடியுடைய தென்ப தில்லை
எழுந்துயரும் குன்றுக்கும் சிகர முண்டு:
அமர்கின்ற பதவியல உரைகல்: வாழ்வில்
அவரவர்தம் நிலைதாழார் அரச ரென்போம்:

தன்பணியிற் சிறந்தார்முன் தலைப ணிந்தோம்:
தரமுடையர் தாழ்வதிலை: நிமிர்ந்து நிற்கும்
என்புடையர் மானிடத்தின் ஏணி: வாழ்வில்
ஏறுநடை பொது: அங்கு ஏழை இல்லை.

என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க

என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க: எம்மினம்
எவரினும் மேலென எழுக: நாஸ்தொறும்
தன்னினும் மிஞ்சினோர் சமைவ தற்கெனத்
தடம் அமைப்பவர் தம்புகழ் பாடுவேன்:

நாம்ப டைப்பன எண்ணில: யாவினும்
நம்மின் மேலவர் தாம்உரு வாவதைத்
தாம்வ ளர்வதின் மேலெனத் தாங்குவோர்
தலைவர்: அன்னவர் தம்புகழ் பாடுவேன்.

வளர்ச்சி வாயில்

வகுப்பறையில், ஆய்வகத்தில் புதிய காண்பீர்
வாழிய! நும் பணிநாளும்வளர்க: நீவிர்
தொகுப்பனவும், விரிப்பனவும் மக்கள் வாழ்வைத்
தொடுவனவா? அவர், நாடித் துடிப்புப் பேசும்

மொழியறியும் தரத்தனவா: மூச்சுக் காற்றின்
முணுமுணுப்பை உணர்ந்தனவா: தேவை தீர்க்கும்
வழியறியும் பாங்கினவா? ஆம்என் பீரேல்
மனந்திறந்து வாழ்த்துகிறேன், வளர்க, வாழ்க:

ஏடன்று கல்வி: சிலர் எழுதும் பேசும்
இயலன்று கல்வி: பலர்க் கெட்டா தென்னும்
வீடன்று கல்வி: ஒரு தேர்வு தந்த
வினைவன்று கல்வி: அது வளர்ச்சி வாயில்.

எம்பணீ மானிடர் ஏற்றம்

உள்ளத்தின் ஆழத்தை முழுமை யாக
ஊடுருவித் தேடி ஒரு செய்தி சொல்வேன்:
எள்ளொத்த மிகையில்லை: இதயம் முற்றும்
எடுத்துங்கள் முன்வைத்து இயம்பு கின்றேன்:

பற்றனைத்தும் புடைத்தெடுத்துப் பார்த்தேன்: நெஞ்சின்
பாசமெலாம் ஆராய்ந்தேன்: நெருங்கி யுள்ள
சுற்றத்தின் ஈர்ப்பனைத்தும் சூழ்ந்தேன்: வாழ்வில்
சொந்தமெனும் பொருள் அனைத்தும் துருவிப் பார்த்தேன்:

தத்துவங்கள், சமயங்கள், அறிவு வாழ்வைச்
சார்ந்தவைஎன் றறிந்தவெலாம் சலித்தெ டுத்தேன்
முத்தமிழின், தமிழினத்தின் மானி டத்தின்
முன்னேற்றம் எனை ஆளும் முழுமை கண்டேன்:

எப்பொருளும், எவ்வுறவும் மானி டத்தின்
ஏற்றம்போல் என்மனதை ஈர்த்த தில்லை:
ஒப்பரிய பயணமிது: வாம னர்யாம்:
உம்பர்பதி ஊடுருவி உயரச் செல்வோம்.

பித்தனும் வேண்டும்

அடிவா ரத்தினில் ஆயிரம் ஆண்டின்
அநுபவம் வேண்டேன்:
அரைநொடி யேனும்
முடியே அடைவேன்: முதலாய் நிற்பேன்:
மூச்சுள வரையும்
முன் செல முயல்வேன்:

பித்தன் என்றனைப் பேசுவர்க் குரைப்பேன்:
பெரியன பெறொரு
பித்தனும் வேண்டும்
தத்துவம் சொல்வேன்: தனிச்சிலர் சாதனை
தவழும் மானிடம்
தாவிட விசைதரும்.

விழிப்பொன்று வேண்டும்

வளியொன்று வரவேண்டும்: செல்ல ரித்த
மரமனைத்தும் விழவேண்டும்: துருவிச் செல்லும்
ஒளியொன்றும் எழவேண்டும்: வேடம் முற்றும்
ஊடுருவிப் படவேண்டும்: பரவலாக

விழிப்பொன்று வரவேண்டும்: மானிடத்தின்
விசைமுழுதும் எழவேண்டும்: மறந்த விர்ந்த,
அழிப்பொன்று வரவேண்டும்: உருக்கி வார்த்து
அடிப்படைகள் புதுவாக அமைக்க வேண்டும்.

அடிப்படைகள் அசைந்ததில்லை

முடிவின்றிப் பேசுகிறீர்: பணிகள் யாவும்
முடித்தவர்போல் நடிக்கின்றீர்: சமத்து வத்தின்
அடியறியீ ரென்றாலும், உயர்வு தாழ்வு
அற்றநிலை கண்டவர்போல் அரற்று கின்றீர்!

ஏற்றத்தாழ் வில்லாத சமுதாயத்தின்
இலக்கணம்நீ ரறிவீரோ: சமத்து வத்தின்
தோற்றத்தைக் கண்டீரோ: புரட்சி காணும்
துணிவுண்டோ: உம்சொல்லில் தூய்மை யுண்டோ:

வையத்தின் நாகரிகம் மேல்கீழ் என்னும்
வரிசையினை அடிப்படையாய் வரித்து நின்றல்
ஐயத்திற் கிடமற்ற உண்மை: இந்த,
அடிப்படையை இன்றுவரை அசைத்தோ மில்லை:

ஒருபாதி மக்கள்தொகை மகளிர்: அன்னார்
ஒத்தநிலை பெற்றதிலை: மானி டத்தின்,
இருபாதி மேல்கீழ்என் றியங்கும் மண்ணில்
ஏற்றத்தாழ் வற்றநிலை எங்கு காண்டீர்?

நிகர்என்று மனிதகுலம் நிமிர்ந்து நிற்க,
நிலம்முழுதும் சமத்துவமே நெறியென்றாக,
உகம்ஒன்று புதிதாக உருவம் செய்வோம்:
ஒவ்வாத பண்பனைத்தும் உருக்கி வார்ப்போம்.

சிந்தையும் தோளும்

வயிற்றினில் மானிடம் வாழுவ தில்லை:
வயிற்றை மறந்தும் வாழ்வொன் றில்லை:
செயற்றிறம் தவிர்ந்த சிந்தனை யில்லை:
சிந்தையும் தோளும் சேர்ந்தது மனிதம்.

உளவலி யல்லது ஒருவலி யில்லை:
ஊனுடல் கடந்தும் உளவலி யில்லை:
அளவிடற் கரியதோர் அற்புதம் மனிதம்:
அளப்பதும், ஆய்வதும், அறிவதும் மனிதம்.

கடவுளும் தேவரும் யாமெனும் சொல்லில்,
கற்பனை, மடமை, பின் கர்வம்ஒன் றில்லை:
திடமுடன், குவிந்த சிந்தையும், செயலின்
திறமும் சேர்ந்தால் தெய்வமு மாவோம்.

தூரக்கு உறவினர்

தரையொடும் மலையொடும், தன்புனல் கடலொடும்
வரைகடந் தெழும்விரி வானொடும், வானின்

வெளிதிரி கோளொடும், விண்ணின் மீளொடும்
எளியவன் என்வாழ் விணைந்தது: என்னுயிர்

தனிபொரு உடம்பைச் சார்ந்த தன்று: தான்
நனிசிறந் துயர்ந்து, ஞாலம் முழுமையும்

பரவி நிற்பது: பரப்பின் தாக்கமும்
விரவி நிற்பது: விண்ணின், வெளியின்

தாரகைக் கூட்டமும், தன்மதி, பொழுதும், எம்
ஊரவர்: தூரத்து உறவினர் ஆவர்.

மதமெதற்கு: மொழியெதற்கு

மதமெதற்கு, மொழியெதற்கு நாடு தான் ஏன்
மானிடர்தம் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்க
உதவுதற்கு நாம் படைத்தோம். அவையே நம்முள்
உட்பகையை வளர்ப்பதெனின் ஒழிதல் என்று:

பாலருந்தும் குழந்தையையும் பிரித்துப் பேசும்
பாதகத்தை மதப்பற்று, மொழிப்பற் றென்போர்
காலனினும் கொடியர்: அவர் இருக்கும் பக்கம்
கண்திறந்து பார்ப்பதற்கும் கூசுகின்றேன்:

படைத்தவனை அவன்படைத்த கருவி யின்முன்
பலியிடுவோர் மானிடத்தின் பகைவர் அன்றோ:
உடைத்தென்ப தெதுவெனினும் மனித சாதி
உயிர்தந்து பெறஒன்றும் உயர்ந்த தில்லை.

கல்லின் வலியது கண்ணீர்

இதயம் மென்மை: எண்ணம் மென்மை
என்பதும் உண்மையடா—ஆயினும்
உதயம் பெறும்சில உணர்வின் 'திண்மை'
உருக்கின் வலியதடா:

தளிரும், மெல்லிய கொடியும் படர்த்
தழைக்கும் சிலசெடிகள்—எ.:கின்
உளியும் பிளக்க இயலாப் பாறைகள்
உடைத்து வளருமடா:

சொல்லின் வலிமையின் சூட்சுமம் நெஞ்சத்
தூய்மையில் உள்ளதடா—வைரக்
கல்லின் வலியது 'புனிதம்' சிந்தும்
கண்ணீர்த் துளிகளடா.

அரைநொடியும் பொற்காலம்

வானூர்தி நேற்றிங்கு வந்தாய்: இன்று
வானத்தை ஆளுகிறாய்: மாட்டு வண்டி
தானூர்தல் இன்றைக்கும் தரையே: வாழ்வில்
தலைமுறைகள் மூத்ததொரு தகுதி அன்று.

கல்லேறி, மண்ணிறங்கிக் காட்டுப் பாதைக்
கடுமையினில் வண்டியினம் கலங்கி நிற்க,
நில்லாது காற்றுலகில் நீந்து கின்றாய்:
நேற்றினின்றும் இன்றுயர்ந்தாய்: நிதம்வ ளர்வாய்!

முன்பிறந்தோம்: மன்பதையில் முதல்யாம் என்னும்
மூடர்களே, முதுமையென்ன முயன்றா பெற்றீர்:
பின்பிறந்தார் உயர்வுபெறின் பிழையா? வாழ்வில்
பெரியநிலை இளமைபெறின் பெருமை யன்றோ:

நரைமுடியில் மேதையிலை: நகரும் நாட்கள்
ஞானப்பால் வார்ப்பதிலை. சரிதை ஏட்டில்
அரைநொடியும் பொற்காலம் ஆதல் கூடும்:
ஆண்டுபல இரவுகள்போல் அகலக் கூடும்.

வருக பொங்கலே: வாழிய!

வருக பொங்கலே: வளர்க வையகம்:
திருவும் இன்பமும் சேர்ந்து பொங்க, நின்

வருகை போற்றினம்: வளங்கள் பூத்திடும்
பருவம்: மண்மகள் பசுமை போர்த்தொரு

செழிப்பின் சின்னமாய், செல்வம் யாவுமே
கொழிக்கும் மேனியும், குளிர்ந்த தென்றலும்

அசைய நின்றனள்: அழகும் வண்மையும்
திசைய நைத்திலும் செறிந்த சூழலில்

உளம் நி றைந்தெழும் உவகை பொங்கிடும்
அளவின் சின்னமாய் அமைந்த பொன்விழா!

• • •

வெயர்வு சிந்திதும் மேதினி காப்பவர்,
உயர்வு பேசுநாள்: உழைப்ப வர்விழா!

உழவர் மேழிநம் உயிரின் ஊற்று: நம்
பழனம் தந்தன பார், பு ரப்பன:

• • •

வயலின் வண்மைநம் வாழ்வு: மேழியின்
உயர்வு போற்றுநாள்: உழவர் பொன்விழா:

இயற்கை வாழ்வுடன் இயைந்த நோன்புநாள்:
செயற்தி றத்தினர் திருவிழா: நமக்(கு)

உழைத்த கால்நடை உயிர்க்கும், வான்தரும்
மழைக்கும் நன்றிநாம் வழங்கு பொன்விழா

•

•

•

திருவின், நன்மையின், செழிப்பின் சின்னமே,
வருக பொங்கலே: வாழிய: வாழிய!

நந்தமிழன் பெருமை எது

செந்தமிழின் பெருமைஎனச் செவிகள் கைப்பத்
தினந்தோறும் பேசுகிறீர்: ஒருசொல் கேளீர்:
நந்தமிழின் பெருமைஎது: ஆங்கி லம்போல்
ஞாலத்தின் பொதுமொழிபா: உலக மன்றில்

அமர்வுடைய ஆட்சிமொழிக் குழுவில் ஒன்றா:
ஐக்கியநாட் டவைமொழியா: மனித சாதி
நமதென்னும் செம்மொழியின்* வரிசை பெற்ற
யவனம்போல், வடமொழிபோல் நமதும் ஒன்றா:

வையத்தின் துறையனைத்தும் தன்னுள் கொண்டு
வளர்மொழியா: பல்கலையின் வாயி லா: நாம்,
ஐயத்திற் கிடமின்றிப் பெருமை கொள்ளும்
அடிப்படைகள் யாவைஎன ஆய்ந்த துண்டா:

எதைநம்பிப் பேசுகிறீர்: தமிழர் நம்மோர்
ஏற்றத்தின் ஊற்றறியீர்: ஆய்வில் லாது,
கதைசொல்லி என்னபயன்: தமிழர் பண்டைக்
கலைச்செல்வம் முழுமையையும் கண்டி ரில்லை.

* Classical language

முலையிலோர் கொடி ஏற்றி, அண்ணன் தம்பி
முறையினர் தமக்கூட்டி முன்னர் வைத்துக்
காலையிலும் மாலையிலும் தமிழர் வாழ்ந்த
கதைபேசி இன்றுவரை கண்ட தென்ன:

ஆங்கிலமும் நன்கறியீர்: செம்மை சான்ற
அயல் மொழிகள் கற்பதிலும் ஆர்வம் காணீர்:
தீங்கிழைக்கும் வடமொழியென் றெதிர்ப்பீர்: பேசும்
செழுந்தமிழின் முழுமையையும் தெளிந்தீ ரில்லை:

ஒளியற்ற வெப்பத்தின் உருவம் நீவீர்:
உம்பணியால் தமிழேன்றும் உயர்வ தில்லை:
வளியுண்டு: இடியுண்டு: மழையில் லாத
வானம்நீர்: தமிழும்மால் வளர்வ தில்லை:

இமயம்முதல் குமரிவரை பரவி நிற்கும்
இந்தியத்தின் வாழ்வியலில், இலக்கியத்தில்,
சமயமெனும் சிந்தனையில், தத்துவத்தில்,
தமிழ்மொழியின் பங்குண்டு: சாற்ற வேண்டும்:

இந்தியத்தின் பண்பாட்டின் விழிகள் என்ப,
இந்தமிழும், வடமொழியும் என்னும் உண்மை,
விந்தியத்தின் வடக்கேயும், கடல்கள் தாண்டி
வெளியுலகின் மன்றத்தும் விளக்க வேண்டும்:

செம்மொழியின் குழுவிற்ருத் தலைமை தாங்கும்
திறமுடையள் தமிழன்னை: எனினும் இன்று
நம்மொழியங் கில்லை: இனி உலகம் ஏற்க,
நாம்செய்வ தென்னவென நாட வேண்டும்.

வளமுண்டு சொல்லமைப்பில்: புதிய சேர்க்கும்
வாய்ப்புண்டு தமிழ்மரபில்: மாற்றம் ஏற்கும்
அளவுண்டு மொழிநூ லில்: துறைகள் தோறும்
ஆய்வுடையார் தலைமையொடு அமர வேண்டும்.

அறிவியல் உலகம் விரிகிறது

அறிவியல் உலகம் விரிகிறது — நிதம்
அதுசெயும் வேகம் மிகுகிறது:
பொறியியல் கருவிகள் சமைகின்றன — நிதம்
புதுமைகள், புதுமைகள் புலர்கின்றன.

அந்நிய மொழிக்குலம் முன்நடக்கும் — புது
அறிவின் துறைகளை வழிநடத்தும்.
என்னுடை மொழி அவண் இல்லையடா — அது
எங்கோ தேங்கி ஏங்குதடா.

நாளும் நம்மொழி பிந்துதடா — புவி
நம்மைப் பிரிந்து முந்துதடா
ஆளுமை தருவது கல்வியடா — நமக்
கன்னை மொழித்துணை இல்லையடா.

கலைவானில் வாணம்

மா'டிக்குப் படியமைத்த வண்ணம் போல,
வார்த்தை ஒரு வரியாக்கி அடுக்கி வைத்தல்,
வேட்கை யன்று: புதுக் கவிதை: முற்றும்,
விடங்காத தெனின், நன்று, மேதைச் சின்னம்:

குளிர்கின்ற நெருப்பென்பர்: பணிக்கூட்டங்கள்
கொட்டுகிற அனல்என்பர்: கொலைஞர் கண்ணில்
ஒளிர்கின்ற அருள்என்பர்: இருளின் கூட்டம்
உமிழ்கின்ற ஒளிபென்பர் புதுமை செய்வார்:

சொற்சிலம்பம் ஆடுபவர் இலக்கியங்கள்
தோன்றிபநாள் தோன்றிபவர்: இவர்கள் செய்யும்
அற்புதங்கள், சித்துக்கள் கண்டும் கேட்டும்
ஆர்ப்பரிப்பார் இன்றென்ன, என்று முண்டு:

கலைவானில் மத்தாப்பு, வாணம், விட்டுக்
களிப்பாரை வரவேற்போம்: திருவிழாவில்,
விலைபோகும் பொருள்களிலை: சிறிது காலம்,
விண்ணதிர வெடிப்பனவும் வேண்டு மன்றோ!

மரபுவழிக் கவிதை, இனி வாழா தென்போர்
மழலைமொழி, ஒருசிலரை வருத்தக் கண்டோம்:
பரவுமணற் கடற்கரையில் ஊற்றெ டுப்போர்,
பரவையினி வற்றுமெனில் பகைப்ப துண்டோ.

நகமுமா முமுந்லவு

மாதமெலாம் முமுநிலவு வாய்ப்ப தில்லை;
வளர்பிறையே முடிவின்றி வருவ தில்லை;
சாதனைகள் இடையின்றித் தொடர்வ தில்லை;
தடம்என்றால் குண்டு, குழி தவிர்ப்ப தில்லை.

கற்பனையின் திறன், நாளை இயலும் வாழ்வைக்
காணுவது: செயல்உலகக் கண்கள் இன்றிச்
சொற்சிலம்பம் ஆடுவதும், சூனி யத்தில்
சொர்க்கத்தைக் காணுவதும் புரட்சி அன்று.

இருளில்லா மண்ணுலகம் இயல்வ தன்று:
இடுக்கண்இலா வாழ்க்கைமுறை இயற்கை யன்று:
பொருளில்லாக் கற்பனையா புதுமை: ஆயும்
புலனோடு பொருந்துவன புனைய வேண்டும்.

வேற்ற பொருளன்று கவிதை: செய்யும்
வினையற்ற இடமன்று கவிஞர் வையம்:
ஊற்ற நாடோடி வாழ்க்கை வேறு:
உலகத்தின் குடிமகனாய் உயர்தல் வேறு.

எரிமலைகள், இடி, மின்னல், பூகம் பம், என்
றெழுவது புரட்சியல: எழுந்து பொங்கி
விரிகின்ற ஆவேசம் நெஞ்சி னின்று
வெடிக்கின்ற சொல்வேறு: வெறுஞ்சொல் வேறு.

எரிக்கின்ற தீயிருக்கும்: நெடிய வெற்பை
இடிக்கின்ற வெடியிருக்கும்: விழுதும், வேரும்,
பறிக்கின்ற புயலிருக்கும்: இன்ப வெள்ளம்
யாய்ச்சுகிற ஊற்றிருக்கும் கவிதைச் சொல்லில்.

மின்கம்பி செய்திசொலும்: இரும்பில் காந்தம்
விசை ஊட்டும்: மின்சாரம், செம்பிற் செய்த
நுண்கம்பிக் காற்றல்தரும்: சொல்லின் சக்தி
நுவல்வார்தம் உணர்வுகளின் நுழைவே யன்றோ.

நாம் வாழ வேண்டும்

நாம்வாழ வேண்டும்: நாட்டின்
நலம்பேண வேண்டும்: நெஞ்சில்
தாம்வாழ்வ தொன்றே எண்ணும்
தரம்மாற வேண்டும்: மண்ணில்

இருப்பதைப் பகுப்ப தல்லால்,
இயற்றுதல் இயலார் கையில்.
பொறுப்பெலாம் தந்த நாட்டில்
புல்கூட முனைப்ப தஞ்சும்:

ஆக்குவதறியார்; ஆற்றார்.
அற்பமே பெரிதாய்ப் பேசிப்
போக்குவர் பொழுதை: நாளும்
போர்ப்பறை கொட்டி வாழ்வார்.

வாட்டமும், வறண்ட மண்ணும்,
வறுமையும் வளர்த்த தன்றிக்,
கூட்டமும், வானை முட்டும்
கூச்சலும், செய்த தென்ன!

தத்துவம் செய்வ தென்ன!
சாத்திரம் படைப்ப தென்ன!
வித்தகம் தருவ தென்ன!
வினைசெயா வீணர் கையில்!

உள்ளமும், உதும் வேறாய்
உலவிடும் கயமை முற்றும்
தள்ளவும் வேண்டும்: உண்மைத்
தலைமையும் நமக்கு வேண்டும்.

நாம்வாழ வேண்டும்: செல்வ
நலம்சேர்க்க வேண்டும்: செல்வம்
நாம்சேர்க்க வேண்டி, நம்மோர்
நடைபாதை மாற வேண்டும்.

பயனற்ற பணுவல்கள்

கண்ணீரைச் சொரிந்திடுவர்: உதடு பொங்கும்
கருணையினைப் பொழிந்திடுவர்: ஈர மற்ற
தண்ணீரின் ஊற்றுக்கள்: சரிதை காணாத்
தலைவரினம் உதித்ததுவோ தமிழர் மண்ணில்:

கனல்தெறிக்கப் பேசிடுவர்: கடும்சொல் கோத்துக்
கட்டுரையும், கவிதைகளும் படைப்பர்: நெஞ்சில்
அனல்பறக்கும் உணர்வெதுவும் அறியார்: ஆற்றார்:
ஆர்ப்பரிக்கும் பொம்மைகளின் அவதாரங்கள்.

ஈசலர்தம் பெருந்திரளும், மேடைப் பேச்சும்
இனவளர்ச்சிக் கென்னசெயும்; அற்ப இன்பப்
பூசனையர் அணிவகுப்பும், போர்முழக்கும்
புழுதியினைப் பரப்பலலால், புரிந்த தென்ன!

செயற்றிறமை யில்லையெனில், சித்தாந் தங்கள்
செல்வங்கள் வளர்ப்பதிலை: செயல்முடங்கள்,
இயற்றுவதொன் றியலாத இலக்கணங்கள்
ஏடெழுதி நாடடைவ தெதுவு மில்லை.

நம்மை வளர்த்தோம்

பிரித்துப் பிரித்துப் பேசுகிறோம் — நாம்
பிளவில், பகையில் பிழைக்கின்றோம்:
விரித்து, வகுத்து, வேற்றுமையை — நாம்
வினைநில மாக்கி வளர்கின்றோம்

சாதியின் துணையால் முன்னொருநாள் — சிலர்
சதியும், களவும் செய்ததெலாம்
ஓதியிங் கதுவே முழுத்தொழிலாய் — நாம்
உயிர்பிழைப் பதுவும் பொதுப்பணியோ

செய்யும் தொழில்நலம் எதுவுமில்லாம்: — பிறர்
செய்வதில் ஆயிரம் குறைசொல்வோம்
பெய்யும் மழையென வருவதிலை — வளம்
பெரிதும் முயலார் பெறுவதிலை

எழுதுவம்: பேசுவம்: ஊர்வலங்கள் — நிதம்
எடுப்போம்: பேரொலி எழுப்பிடுவோம்
விழுமிய தெனளவை நாம்செய்தோம் — நம்
வினையின் சாதனை எதைச்சொல்வோம்

ஏழைபர் எளியவர் நமைஏற்றார் — நாம்
இயம்பின நம்பினர், எதிர்பார்த்தார்:
நாளைய வெற்றிகள் உமதென்றோம் — நாம்
நம்மை வளர்த்தோம்: யார் வளர்ந்தார்.

எத்தனை நாள்

எத்தனை நாள் இது நடக்கும் — புவி
எதுவரை இதனைச் சகிக்கும்:

வயிற்றைப் பிசைந்து, துவண்டு — பசி
வாட்டும் நோயிற் புரண்டு,
கயிற்றின் புரியெனச் சுருண்டு — பலர்
காய்வார் கண்கள் இருண்டு:

— எத்தனை நாள்

என்பொடு போர்த்த தோலும் — சிறு
ஈர்க்கென மெலிந்த காலும்:
துன்பிடை வறுத்த சடலம் — புவித்
துயரின் கலமெனும் உடலம்:

— எத்தனை நாள்

கருவினுள் வறுமைத் தீயின் — தழல்
கருகிப் பிறந்த சேயின்,
உருவம் காணுமென் கண்கள் — கூடும்
உதிரம் கொட்டும் புண்கள்:

— எத்தனை நாள்

கொட்டும் வளங்கள் ஒருபால்
குடலைப் பிடுங்கும் மறுபால்:
ஒட்டிய வயிற்றின் கூட்டம்
உண்டு களிப்பார் ஆட்டம்:

— பசி

— மிக

— எத்தனை நாள்

கண்ணும் பார்க்கக் கூசும்
களிக்கும் நாற்றம் வீசும்:
புண்ணும் பசியும் மேயும்
பொடிந்து பல்லுயிர் மாயும்.

— சிலர்

— உடல்

— எத்தனை நாள்

வளர்வாரைத் தடுப்பதோ

வளர்வாரைத் தடுப்பீர்: வளர்ந்தபின் துதிப்பீர்:
— வளர்பவர்க் கிலையெனில் வரவேற்பு,
— வருநாள் உமக்கிலை; இதுதீர்ப்பு:
வளர்வாரைத் தடுப்பீர்: வளர்ந்தபின் துதிப்பீர்.

தாய்த்தமிழ் நாடொரு தண்ணீர்க் குளமோ:
— தக்கைகள் ஆங்காங்கு மிதக்கின்றன:
— தக்கவர், பொருண்மையர் அமிழ்கின்றனர்:
தாய்த்தமிழ் நாடொரு தண்ணீர்க் குளமோ?

வளர்தமிழ் நிலமொரு வழக்கு மரமோ?
— வழக்கலை நீர்பெய்து வளர்க்கின்றனர்:
— வளர்வாரை ஏறாது தடுக்கின்றனர்:
வளர்தமிழ் நிலமொரு வழக்கு மரமோ?

சடுகுடு போன்றதோ தமிழர் வளர்ச்சி?
— தனியே ஒருநபர் முயல்கின்றவர்;
— தடுக்கவும், மடக்கவும் பலர்நின்றனர்:
சடுகுடு போன்றதோ தமிழர் வளர்ச்சி?

நமசு தேவை

தான் வாழ்வ தில்லையெனில் தரணி வாழத்
தாங்காத சிறுமையினர் தலைமை ஏற்க
ஏன் தாழ்ந்தாய் என்நிலமே: தலைமைச் செல்வம்
இல்லாதார்க் கெதிர்காலம் என்று மில்லை

கொள்கையிலாக் கட்சிகளின் குப்பை மேட்டைக்
கோபுரமென் றேமாந்தாய்: குற்றம், குற்றம்:
கள்வதற்குப் புதியவழி; உழைப்பில் லாது
களிப்பவர்தம் மந்திரக்கோல்; கால மெல்லாம்

வறுமையொடும் பிணியோடும் வாடு வோரை
மயக்குதற்குக் கண்டபுது மருந்து; ஏய்ப்போர்
அறுவடைசெய் கழனி, நம தரசி யல்: நாம்
யாரைஇதில் நம்புவது, உளுத்துப் போன

கலம்நமது நிர்வாகம்: கொள்கை என்னும்
கண்ணில்லார் செலுத்துவரேல், கரையைச் சேர்ந்து
நலம்சிறிதும் நாம் காண்ப தென்று? ஏற்ற
நாவாயும் மாலுமியும் நமக்குத் தேவை.

புதிய பாதை

மாநாடு சென்றிருந்தேன்: இருவர் தூக்க
மாளாத மாலைகளும், குனியக், கூன
நாணாத பிறவிகளும், எண்சாண் மெய்யும்
நடுங்குவதும் ஒடுங்குவதும் நடப்பா னோரும்

வாய்திறந்தால் வரம்பிறந்து துதிப்ப தொன்றே
வாழ்வதற்கு வழியென்னும் மரபி னோரும்
பேய்புகுந்தால் எனமிரண்ட பார்வை யோடு
பின்னாலும் முன்னாலும் அலையு வோரும்

கருத்தரங்கு நடத்துவது கண்டேன்: ஐயோ
கண்கூசும் அவலம்: இது அறிஞர் கட்குப்
பொருத்தமிலா நடைமுறை: தன் மானம் முற்றும்
புதைத்தவர்கள் வாழ்வதற்குப் புதிய பாதை.

தீவே ளர்வது தெரீகறது

ஈழம் பற்றி ளரிகிறது: தமிழ்
இனமே அங்கு அழிகிறது:
ஆழம் மிசுந்த கடல்நீர் ஈழவர்
அமுசையின் வெம்மையில் கொதிக்கிறது.

அரசே குடிகளை அழிக்கிறது: அதை
அகிலம் பார்த்துச் சகிக்கிறது.
முரசே, சங்கே, முழங்கு: தருமம்
முடிந்த ஈமம் மூள்கிறது.

கொடுமையிற் கொடுமை வளர்கிறது: தமிழ்க்
குலமே கொலையில் மடிகிறது.
சுடுபவர் இல்லை: அஞ்சும் பிணம்: அதைச்
சொல்வதும் நெஞ்சைத் துளைக்கிறது:

மன்னவன் இழைத்த கொலைஒன் றிற்கே
மதுரையை ளரித்த தமிழ்மாதின்
சின்னமும் ஆங்கே எழுகிறது: முழுத்
தீவே ளரிவது தெரிகிறது.

மனிதம் எரிகறது

கனவெல்லாம் ஈழத்தின் அவலக் காட்சி:
கண்விழித்தால் உயிர்பற்றி எரிவ தேபோல்
மனமெல்லாம் வேகிறது: கயவர் செய்கை
மனிதத்தை எரிக்கிறது: வையம் காணா

ஈனத்தின் ஈனத்தின் ஈனம்: ஆட்சி
ஏற்றவர்தம் கொலைவெறியின் கோரக் கூத்து:
சாணத்தில் நெளிகின்ற புழுவும் கூடத்
தாங்காது துடித்தெழும்புன் கொடுமைச் செய்கை:

கயமையின்கால் மிதியின்கீழ் மனித சாதி
கதறுவதும் புதிதல்ல எனினும் ஆள்வோர்
புயவலியே தம்குடியை ஊர், ஊ ராகப்
பொசுக்குவது சரிதமிலாப் புன்மை: புன்மை:

தீயணைக்கும் படைபோல விரைந்து சென்று
சிறுமையிதைத் தடுக்காமல், வையம் முற்றும்
வாயடைத்து நிற்கிறதே! மனித மேநின்
மனச்சாட்சி என்பதெலாம் மாயை தானோ!

நாணம் கடந்த நாகர்க்கம்

ஈழத்தைப் பார்க்கின்றேன்: என்னி னத்தை
எரியுண்ணும் கொடுமையினும் எனது நெஞ்சின்
ஆழத்தைச் சுடும்ஒன்று: மாணு டத்தின்
ஆத்மாவின் தரம்தாழ்ந்த அவலம் அம்மா:

வரலாறு காணாத புன்மை கண்டும்
வாய்திறவாச் சாதியினை மதிப்ப னோநான்:
உரமேது: தீமையின்முன் ஊமை யாகி
ஒதுங்கிடும்இவ் வுலகத்திற் கொழுக்கம் ஏது:

வல்லரசென் றமைந்தவர்கள், உரிமை கோடி
வாய்கிழியப் பேசியவர், மற்றோர் எல்லாம்
புல்லரினும் புல்லர்சிலர் மனிதம் கண்ட
புனிதம் எலாம் மாய்ப்பதனைப் பொறுப்ப தாயின்

காப்பதற்கென் றேதுமிலை: வெறுத்து நீக்கும்
களங்கமென ஒன்றுமிலை: கலையும் பண்பும்
மூப்படைந்து பெறுவதிலை: மனிதர் பேசும்
முன்னேற்றம், நாகரிகம் முழுதும் பொய்: பொய்:

கொலைவெறியர்: பேய்த்தனத்தர்: கொடியர் ஆட்சி
கூட்டாக ஏற்பீரோ வளர்ந்த நாட்டின்
தலைவர்எனும் பெரியீர்காள்: நீவிர் பேசும்
தருமங்கள், தத்துவங்கள் சடங்கு தானோ.

ஒப்பந்தம் தீமையுடன், ஆட்சி பீடம்
ஒன்றேநீர் காப்பது: நும்பதம் பணிந்து
கப்பமுடன் நிற்பவர்புன் கயவ ரேனும்
கைகொடுப்பீர்: நாணமெலாம் கடந்தீர் அய்யா.

தம்மையே நம்பீ...!

ஈழத்தீ வளர்கிறது: தமிழர் ஆவி
எரிபொருளாய் அழிகிறது: அவர்கள் தியாகம்
ஊழித்தீ யாகுமடா: வஞ்சர் ஆட்சி
உலகளவத் தீய்க்குமடா: நிமிர்ந்து நின்று

நீதிபெறத் துணிந்தஇனம் தோற்ற தில்லை;
நெற்றிக்கண் அஞ்சாத நெறிகள் கண்ட
சாதியிது தாழ்வதிலை: உடலம் வெந்த
சாம்பல்அவர் உரிமைகளின் தகுதி பேசும்.

உலகத்து நாடுகளின் தலைவர் செய்வர்
உதவியென நம்பியல: உலக மன்றம்
தலையிட்டுத் தீர்க்குமென எதிர்பார்த் தல்லை,
தம்வலியை நம்பி, அவர் தலைநி மிர்ந்தார்:

ஈழவர்தம் துயர்கண்டு கொதித்து வெம்பி
எழுவதிலாப் புழுவினங்கள் இருந்தென், போயென்:
வாழ்வழி காண்பதுவே வாழ்வென் நெண்ணும்
மனநிலைக்குத் தாழ்ந்ததுவோ மனித சாதி.

ஈமப்பூம்

வேட்டையே தொழிலாய், விலங்கினம் உணவாய்,
காட்டையே நம்பிக் கழித்த நாளிலும்

நன்று தீதுஎனும் ஞாய உணர்வுகள்
இன்று இலங்கையில் இழிந்தது போலத்

தாழ்ந்ததற் கிதுவரை சரித்திரம் இல்லை:
வாழ்ந்த மானிட மாண்புகள் அனைத்தும்

வதைத்துக் கொடுமையில் வாட்டி, மண்ணில்
புதைத்தனர்: வையப் புனிதம் முழுமையும்,

குடியர சென்னும் கொள்கையும், மக்கள்
முடிவெனும் தத்துவம் முழுமையும், மானிடர்

ஊர்ந்து, தவழ்ந்து உகம்பல முயன்று
தேர்ந்து, எண்ணிலாத் தியாகமும் புரிந்து

புதுமை படைத்துப், புரட்சிகள் செய்து
இதுவரை கண்ட ஏற்றம் முழுமையும்,

பொறியோ, புலனோ, பொறையோ இன்றி
வெறிநாய் குதறி விசிறிய தென்னச்

விதைத்தனர்: கேட்போர் சிந்தையும், தசையும்
பதைக்கும் பழியும் பாவமும் ஏற்றனர்,

புத்தர் பெயருடன் இரத்த வெறியின்
தத்துவம் கலந்து, தன்னல வாணிகம்

நடத்தும் குழுவினர், நாடெனும் கழனியில்
விடத்திறும் கொடிய வேற்றுமை விதைகளை

மதத்தின், மொழியின், மக்களின் பெயரால்
விதைத்து, எளியரின் வியர்வையும் குருதியும்

பாய்த்து, மக்களைப் பல்வழி, பல்வழி
ஏய்த்து வாழ்பவர், எழுப்பிய தீயில்

மடிவது தமிழினம் மட்டுமே அன்று:
குடியரசு சென்னும் கொள்கை மாண்டது:

படிஒவ் வொன்றாய்ப் பண்பெனும் மலையின்
முடிசெல முயன்று, முயன்று பெற்ற

ஏற்றம் முழுமையும் இலங்கைக் களத்தில்
தோற்றது மானிடம். சுதந்திரம் என்பதோர்

இனத்தின் முச் (சு); அதன் இதயத் துடிப்பு;
மனத்தின் வேட்கை: வாழ்வின் விழுமம்

என்பதை யெல்லாம் இலங்கை மண்ணில்
மன்பதை இழந்து வறிதே நின்றது:

பகைவர் மண்ணிலும் பாவையர், சான்றோர்
முகையெனும் சிறுவர், முடம்பட் டோர் தமைக்

கொல்வது தவிர்க்கும் கொள்கையர்: போரில்
நல்விதி முறைபல நாட்டிய தமிழர்தம்

மரபில் வந்த மக்களை, அவர்தம்
அரசின் படையே, அயுவலர் குழுவே

வீட்டிற் புகுந்தும், வீதியில் வளைத்தும்
சூட்டிலும், எரியிலும் தூர்க்கும் கொடுமையில்,

பழியெது மறியார், பாவையர், பாலகர்
அழிவதற் கழுவதோ, அசையா திவற்றைக்

காணும் நிலைக்குக் கருணையும், விழுமமும்
நாணும் துறந்து ஞாலம் நிற்க,

மன்னும் மாண்பெலாம் மடிந்ததற் கழுவதோ,
என்னுடன் பிறப்புகள் இறந்ததற் கழுவதோ:

இலங்கையில் மடிவது இனம்ஒன் றன்று
இலங்கை இன்று ஓர் ஈமப் பூமி.

மனத்திற்குள் ஒரு வானகம்

தள்ளாடி நடக்கின்றான்: கால்கள் பின்னத்
தடுமாறி விழுகின்றான்: வாய்தி றந்தால்
பொல்லாத புகல்கின்றான்: வலியச் சென்று
போருக்கு முயல்கின்றான்: உள்ளே நின்று,

கள்ளோ, பின் சாராயக் கலவை யோஇக்
களிமகனை ஆள்கிறது: சான்றோர் ஏற்றுக்
கொள்ளாத பொருள்களிலை: மனித சாதி
கூடாத தென்பவொடு குலவும் விந்தை!

குடிப்பனஓ ராயிரம்: மென் பொருளாய் உண்ணக்
கொள்வனஓ ராயிரம்: வெண் புகையாய் வாயில்
பிடிப்பனஓ ராயிரம்: பின் ஊசி யேற்றிப்
பெறுவனஓ ராயிரம்: இப் பித்துக் கொண்டோர்,

கல்லாதார் என்பதிலை: ஒழுக்கப் பாதை
காணாதார் என்பதிலை: பதவி, செல்வம்,
இல்லாதார் என்பதிலை: போதை வாழ்வில்
எல்லோரும் உளர்: விலக்கிங் கெதுவு மில்லை.

மடங்களிலும் வாழ்கிறது: மன்னர் செல்வ
மாளிகையில் வளர்கிறது: வறியர் மொய்க்கும்
இடங்களெலாம் ஆள்கிறது: கலைஞர் மன்றில்
இன்பநடம் புரிகிறது போதை வேட்கை:

சட்டங்கள் தடுத்ததிலை: சமயம் கொள்கை
சாத்திரத்தால் இயலவிலை: நெறிப்படுத்தும்
திட்டங்கள் வென்றதிலை: சமுதாயத்தைச்
சீரமைத்த புரட்சிகளும் திருத்த வில்லை:

தெளிவுடைய சிந்தைநிலை திறம்பும் இன்பம்
தேடுவதேன் மானிடம்: கூர் மயங்கி நிற்கும்
களிநிலையை நாடுவதேன்: உண்மை யற்ற
கனவுலகச் சஞ்சரிப்பில் காமம் ஏன்? நம்,

உள்ளத்தின் ஆழத்தில், கண்கள் காணா
உலகுளதோ: இன்பத்தின் ஊற்றங் குண்டோ:
களொத்த கலம்ஏறி, அதனைத் தேடிக்
காலமெலாம் அலைகிறதோ மனித சாதி...!

மென்மை வலியது

மலரின் சிறப்பு 'மணம்' எனப் புகழுவர்
'மதுவின் சுவை' யென
மகிழ்ந்து பாடுவர்:
நலமென இவற்றை நாடுவ மெனினும்,
யாவினும் 'மென்மை' யை
யாம்மதிக் கின்றோம்.

புலரும் மலரின் 'புத்தம் புதுமை'
பொலன்செய் இதழ்களில்
பொலியும்நல் 'இனமை'
அலரும் மடல்களில் அவிழும் 'வண்ணம்'
யாவினும் 'மென்மையில்'
யாம்மகிழ் கின்றோம்.

'வன்மை' அன்றுநம் வலிமையின் உரைகல்:
மலரின், தளரின்,
வளரும் குருத்தின்,
மென்மையின் மென்மையர் விறலினர் என்போம்:
'மென்மையின்' வலியது
வேறெது மில்லை.

வண்மத்யன் காதல்

முழுநிலவைப் பார்க்கின்றேன்: எழில்கண்டேன்: நெஞ்சம்
முழுவதையும் ஈர்க்கின்ற கதிர்மழையில் நின்றேன்:
தழுவுமழை மேகம்தன் மெய்தொடுவ தன்றித்
தனிஒருவர் தீண்டாத தண்மதிய நங்கை

மானிடர்கள் வருவதுவும் போவதுவு மாக
வாழ்விலொரு புதுக்காதல் வளர்ப்பதனைக் கண்டே,
மீனினைங்கள் கண்சிமிட்டிக் 'குசு குசுக்கும்' மொழியின்
வினக்கங்கள் என்காதில் விழுவதையும் கேட்டேன்.

என்சாண் உடலத்தல்...!

வெண்பல் ஒளிர, விரிந்தஇதழ் தேன்பனிக்கக்
கண்கள் மொழிபேசக் கருங்குழல்நின் தோள்தழுவ,

ஓவியமாய் நின்றாய்: உதடவிழ்ந்து நாவசையக்
காவியமே யானாய்: நின் கைவளையும் காலணியும்

பாட்டிசைக்க நீ நடக்கும் பாவனையிற் பாரதத்தின்
நாட்டியமே யாவும் நடத்தினாய்: இன்பமெலாம்

சேர்த்து வடித்தொரு செய்பொருளைப் பொன்வார்ப்பில்
வார்த்து உயிரூட்டி வையத்திற் கோர்பரிசாய்த்

தந்தால் எனவந்த தையலே: என்னெஞ்சின்
நந்தா ஒளியென்னும் நங்காய்! என்.ஆற்றல்களின்

ஊற்றனைத்தும் உன்வடிவம்: உயிருக் குயிரூட்டும்
காற்றனைத்தும் நின்மூச்சு: காதலெனும் பேருணர்வு

வாரிதியைத் தன்னிரண்டு மைவிழியில் தேக்கியுள்
காரிகையே! என்னெஞ்சின் கனவனைத்தும் தோற்றுவித்துக்

கலையாய், கவிதையாய், கண்டறியும் உண்மைகளின்
நிலையாய், என் வாழ்வின் நிறைவாய் வியாபித்து,

ஆளும் திருவுருவே, ஆழத்தின் ஆழத்தில்
மூளுகின்ற ஆசைகளின் மூலமே, என்பயணத்

திசைகாட்டும்: காந்தமே தேடும் பொருள்காண
விசையூட்டும் வேட்கையே: வெள்ளையிற்றுப் புன்னகையில்

வய்யத்து மின்விசையின் வலியனைத்தும் மிஞ்சிய தோர்
தெய்வத் திறன் உனக்குச் சேர்த்ததுயார்: அன்புசெயும்

மனிதத்து மாண்பின் வடிவமே: பெண்ணுலகின்
புனிதத்தின் பூரணமாய்ப் பொலியும் திருமகளே!

பொழுதனைத்தும் நின்னழகின் பூரணத்தை என்நினைவின்
குழுவும் நிறைத்ததிலே முழுகித் திளைப்பவன்யான்.

• • •
மென்விரல்கள் தீண்டலின்என் மெய்யடைந்த பேருணர்வின்
தன்மை யுரைக்கத் தமிழறியேன்; உன்னுடல்ஓர்

மாயமோ: அன்றிஒரு மர்மமோ! என்மார்பில்
தோயநீ அன்பிற் துவளுங்கால் கண்ட சுகம்

பேசும் தரத்ததுவோ: பெருமழையும் பேய்க்காற்றும்
வீசும் பருவத்து வெள்ளமென மேலெழுந்து

பொங்கும் களிப்பும் புலன்கடந்த இன்புணர்வும்
அங்கம் முழுமையுமாய், அணுஅணுவாய் ஊடுவருத்

திளைத்த அநுபவத்தை, தெளிவிழந்து சோர்வடைந்து
களைத்த நிலையின் களிப்பை, என் கண்ணேநான்

பாடுதற்கு வையம் படைத்தமொழி ஏதுமிலை:
ஏடுதரும் சொற்குலங்கள் இதயப் பெருக்கத்தில்

ஓங்கும், கரைபுரளும், உணர்வுகளைப் பேசுவதில்
மூங்கைகளே: இந்நிலையில் மொழியென்ப தொன்றுமிலை.

இன்பமன்று: மெய்ச்சுகத்தின் ஈர்ப்பன்று: பாலுணர்வுப்
பண்பின்தெய் வீகப் பயனன்று: பெண்ணுலகின்

மாணிக்க மாக வளர்ந்தவளே, நீயளித்த
காணிக்கை: எந்தன் கனவுகள், என் கற்பனைகள்,

ஏற்றத்தை நாடும் இதயத்து வேட்கைகளின்
ஊற்றங்கள், ஆசைகளின் உந்துதல்கள், மேற்செல்லும்

தணியாப் பயணத்தின் தாகங்கள், எப்பகைக்கும்
பணியாத வைரமனப் பண்புகள்; என் பாவாய்நின்

என்சாண் உடலத்தில் என்னென்ன மாண்புகள்: இப்
பெண்பால் எனவந்த பிறவிஒரு விந்தையடா!

அன்றும் புதிர்: ஆய்வும் அறிவியலும் ஆட்சிசெயும்
இன்றும் புதிர்: உயர்வின் இயல்பே புதிர் தானோ.

இன்ப உணர்வுகளால் இயலும்

சிறிது சுவைத்தோம்நாம்: தித்திப்பில் நம் ஆசை
பெருகுவது கண்டஞ்சிப் பின்வாங்கு கின்றாயோ:

இயம்ப வியலாத எழில்உலகில் கால்வைக்க,
முயன்று சில அடிகள் முன்வைத்தோம்: இன்றுவரை

யாரும்தொ டாதநிலை நாம் காணத் தேடுகிறோம்:
ஊரும்மற் றுள்ள உறவினரும் நம்மீது

அலர்எழுப்பு வார்களென அஞ்சினையோ: நம் உறவு
களவன்று: மண்ணியல்பின் காம உணர்வன்று:

இளமைப் பருவத்தின் ஈர்ப்பன்று: நாமிருவர்
பழக, நடந்துசெலும் பாதை இணைய, ஒரு

பூரணமே நம்முன் புலர்ந்தது: அவ், ஆனந்தம்
காரணமாய் நாமிருவர் கைகோத்தோம்: நம் இணைப்பு

அணுக்கருவின் சேர்க்கையினும் ஆற்றல் விளைப்பதெனும்
நுணுக்கம் அறியாதார்: நொய்யார்: அழுக்காற்றுப்

புழுக்கத்தால் வெந்து பொசுங்குபவர், போதிக்கும்
ஒழுக்கத்தை எண்ணி ஒதுங்குவையோ: நம்பயணம்

துவங்கினோம்: முனைந்து தொடர்வோம்:நம் முன்னோர்கள்
தவங்கிடந்தும் காணாத சாதனைகள் அத்தனையும்

அன்பின் பிணைப்பில்எழும் ஆற்றலினால், ஆசைகளால்,
இன்ப உணர்வுகளால் இயலுமெனக் காட்டுவம்நாம்.

விழ்களுக்கும் நினைவுண்டு...

விரல்களுக்கும் நினைவுண்டு: அன்பே உந்தன்
மெய்தொட்ட இன்பமெலாம் மீண்டும் மீண்டும்
வரவழைத்து மகிழ்கின்றேன்: இந்த மண்ணின்
வாழ்விருக்கும் வரையிலும் நீ, மறைவ துண்டோ:

விழிகளுக்கும் நினைவுண்டு: நமது நட்பில்
மீளாத காட்சியிலை: மீண்டும், மீண்டும்
அழிவறியாப் புதுமையுடன் அன்பே என்னுள்
ஆடுகிறாய்: அந்நியம்நீ ஆவ துண்டோ:

செவிகளுக்கும் நினைவுண்டு: புலரும் வானேநர்
திருமகள்நின் சுவைமொழியை மீண்டும் மீண்டும்
புவிமிருக்கும் வரைகேட்பேன்: புலன்கள் மிஞ்சும்
பூரணத்தைத் தந்தவள்நீ போவ துண்டோ:

நஞ்சிருக்கும் நாவினர்தம் குசுகு சுப்பில்
நலிகின்ற சந்தையுற வன்று: கண்ணே,
நெஞ்சிருக்கும் வரையிலும்நீ நிறைந்தி ருப்பாய்:
நினைவிருக்கும் காலமெலாம் நிலைத்து நிற்பாய்.

நனைந்து. நனைந்து

நினைந்து நினைந்து மகிழ்கிறேன் :—நான்
நிகழ்ந்ததை எண்ணிக் களிக்கிறேன்:
புனைந்து கூறுவ தொன்றிலை:—நாம்
பூரணத்தினை எட்டினம்.

பெண்மை எனப்படும் காவியம் :—புவி
பேணும் வலிமையின் பெட்டகம்
உண்மை எனக்கிது காட்டினை—எனை
உம்பரின் மிஞ்ச உயர்த்தினை.

நம்மிரு நெஞ் சின் பிணைப்பிலே—புது
ஞாலம் பிறப்பதும் சாத்தியம்
இம்மியும் பொய்யிலை, நம்முளம்—உடல்
இன்பத்தைத் தாண்டிக் கலந்தவை.

அனைத்தும் பெண்மை

காலமெலாம் பாடியதும், காவி யங்கள்
கருப்பொருளாய்க் கொண்டதுவும், கலைகட் கெல்லாம்
மூலமென நின்றதுவும், உயிர்தொட் டீர்க்கும்
மூரல்மலர் பெண்மையடா: தொன்று தொட்டுத்

தேடும்ஒரு புதையலடா: தெளியும் தோறும்
தீராத புதுமையடா: செம்மை எல்லாம்
கூடும்ஒரு சங்கமம்: நம் உயிரும் ஊனும்
குளிர்விக்கும் தென்றலடா: குறைவில் லாத

புத்துணர்வின் மணற்கேணி: அழகு கோடி
பூக்கின்ற மலர்க்காடு: கண்ஒவ் வொன்றும்
முத்துடைய மாதுளைபோல் அங்கம் தோறும்
முடிவில்லாச் சுவையமைந்த முழுமை பெண்மை.

இன்பத்தின் ஊற்றெனினும் நுகர்வ தென்னும்
இயல்பொன்றே பெண்மையல: இம்பர் வாழ்வில்
அன்புமது: ஆற்றலது: உயர்வு தேடும்
ஆசையது: அடிப்படைகள் அனைத்தும் பெண்மை.

போதையும் பொருந்தும்

பெருமை மிக்கவன் என்றெறனைப்பலர்
பேசினார்: சிலர் அதனின் மிஞ்சி, நான்
கருவம் உள்ளவன்: கனவு வாழ்வினன்
கண்கள் பார்ப்பதும், காது கேட்பதும்

மறந்து மூடி உள் மனத்தில் வாழ்பவன்:
மண்ணில் கால்பட மனம் இலாமைபோல்
பறந்து கால்பெயர் பாவனை யாளன்: நற்
பணிவி லாதவன் என்று பகர்ந்தனர்:

உண்மை யே, இவை என்ப தொப்புவேன்:
உயர்ந்த யாவும் ஓர் உருவம் கொண்டுநின்
பெண்மை யாகளன் அருக மைந்தநாள்
பெருமை யன்றிநான் பிறிது காண்பனோ?

நீநி றைந்துள நெஞ்சில், ஏழ்மையின்
நிழலும் வீழுமோ? வண்ணம் கோடியின்
பூநி றைந்துள காட்டு வண்டு, தான்
போதை கொள்வதும் புரையொன் றாகுமோ?

உயர்ந்த யாவினும் உயர்ந்த தென்னுமோர்
உயர்வைத் தேவிநின் உருவில் பெற்றனன்:
மயங்கி என்னுளம் வழிந்து பொங்கநான்
வயமி ழந்ததும் வழுவொன் றாகுமோ.

பெரிய யாவினும் பெரிய ஒன்றினைப்
பெற்ற நான்ஒரு பித்த னே: இவண்
அரிய யாவினும் அரிய ஒன்றைநின்
றடைந்த நெஞ்சினை அளப்ப தொன்றிலை.

கைகள் தொடாது

கைகள் தொடாது, கால்கள் படாது
கலவிகள் நிகழ்வதுண்டு—உணர்வுகள்
கரை புரண் டெழுவ துண்டு
மையல் விழிகள், வார்த்தைகள் அணைந்து
மருவும்: தழுவுமடா—யாவும்
மறந்தவர் கலந்தரடா:

நெஞ்சினில் அரும்பி நனைவில் வளர்ந்து
நெருக்கம் மலருமடா—உறவின்
நிறைவுகள் கனியுமடா
கொஞ்சுதல், தழுவல், குலவுதல், உடல்கள்
கூடாதியலுமடா—ஈருளம்
குவிவதும் கலவியடா

